XII. évfolyam, 3. szám
1956. január 19.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

A TÉLI SZÜNIDŐ UTÁN

– Szervusztok, most a nyári vakációig ritkábban fogunk találkozni!

Honnan fútt a szél?

A kultúrházban tartotta a tsz a zárszámadási ünnepségét. Nagy volt a vigasság. Az egyik szobában a fiatalok ropták a táncot, a másikban pedig az öregek tanyáztak, akiknek már egy-két forduló is kivette az erejüket. Ők inkább szóval tartották egymást, ahhoz nem kell sok mozgás és inni is lehet közben.

— No — azt mondja az elnök, amint letette a poharát —, én is mondok magának egyet, hogy hogyan is jártam — csettint a nyelvével, hogy kiélvezze kellőképp a bor zamatját, aztán körülnéz a társaságon, megáll a szeme a vendégen és mesélni kezd.

— Tavaly történt. Mentem a kövesúton, oszt látom ám, hogy gyün a Kallós Pista. A két ló igencsak kepesztett abban az átkozott nagy sárban. No, mondok, Pista fiam jó, hogy gyüssz, legalább megszorongatlak ekicsinyég.

— Merre, Pista fiam? — kérdem tüle, ahogy odaér.

— Az asó dülőbe mék, azér a kis répáér — feleli.

— Elviszel-e egy darabon, ha jószóval kérem?

— El, még kettőn is... — Azzal megállíja a lovakat, én meg felülök és azon melegiben rákezdom.

— Nem gondútad meg magad még, Pista fiam?

— Én e? Oszt mirül? — adja az ártatlant, mintha kettőig is nehezére esne a számolás.

— Hát a téeszrül.

— Arrul meg.

— No, hát belépsz?

Esavanyodik a fiú arca, mint akinek bor helyett csiger gyütt a hébérbe.

— Én már régen azon vagyok, Fert bátyám, de nem lehet.

— Nem-e? Már mér nem? — Kérdem tüle csodálkozva.

— Az öreg miatt — int a házuk felé

— Ü nem akar?

— Ü. Még a szentnek se. Pedig mindétig mondom nekije, hogy jobb vóna, de 'jába, — legyint a kezével.

Megsajnáltam a gyereket, de nagyon. Iszen dógozik kettő helyett, látástul-vakulásig, oszt mégsem mennek semmire. Nálunk a tsz-ben illen munkával a dufláját keresné. Ezt mán e kő boronálni, mondok magamban, majd én beszélök avva a makacs öregemberre. Most kő szorongatni, amikor az egyik mán ráállt, amikor mán tudom, hogy honnan fú a szél.

— Ejnye mán, te gyerek — szólok fennhangon —, állíjad meg a lovakat. Otthon maradt a pipám!

Azzal lehuppanok a szekérről és indulok visszafelé...

— No, de sose iszunk? Az én torkom is kiszárad a sok szótul — állítja meg a történetet valaki. Az elnök mosolyogva igenel, hogy ez nagyon jó ötlet. Koccintanak, isznak. Ahogyan az elnök leteszi a poharát, odafordul a mellette ülő öreghez:

— De kipirosodott kend, tán a bortul? — azzal nevet egy nagyot, de nem csak ő nevet, hanem mindenki az asztal körül, kivéve a vendéget. Az elnök megvárja, amíg helyreáll a csend, akkor folytatja:

— Szóval mentem visszafelé, egyenest Kallósékhó. Az öreg Kallóst a tornácon tanátam, ott szorgoskodott.

— Adjonisten bátyám, megy a munka?

— Megy fiam, ha tesszük. Mi járásba vagy erre?

— Magikhó gyüttem.

— No, akkor kerülj beljebb, ott jobban esik a szó...

Odabenn elébb megbeszéltük az időt, aztán a termésrül esett szó. Egyszercsak azt mondja az öreg úgy szó közben:

— Nálatok persze a tsz-ben könnyebb a dolog, de így kívül bizony nehézkes, ez az igazság... — így az öreg. Ejnye, álmélkodom, ebbe meg mi ütött?

— Ippeg azér gyüttem — térek a tárgyra —, mér nem lépnek be magik is?

— Iszen fiam, én lépnék is, de tudod, hogy van, az öreg a csak öreg mán. A gazdaság nem az én kezem alatt van, azér oszt a parancsolás se.

— Hát ki parancsul magának, bátyám?

— Nékem-e? Hát a gyerök, a Pista. Ü teszi a munkát, ü dönt.

Csak néztem az öregre, mint lúd a piros kukoricára. A gyerek azt mondja, az öreg, az öreg azt mondja, a gyerek. Az isten se igazodik ki rajtok! Ennek már fele se tréfa, gondulom magamban, egyszer alulrul, egyszer meg felülről fú a szél? Nagy zavaromban egyet se tudtam szólni, hanem csak kaptam magam és ementem mihozzánk. Megálljatok csak! — gondútam, nem babrátok ki velem. Majd megfoglak én benneteket! Estére kelve azután meglestem, mikor gyün haza a Pista gyerek. Alighogy megneszeltem a szekér zaját, felkészültem, oszt indíts Kallósékhó.

A konyhában értem üket. Ippeg akkor került vacsora alá az asztal. A két férfi igencsak enyitotta a szemét, amint meglátott. Megincsak a közepén kezdtem mingyárt.

— No — mondok —, együttem, hogy nyélbeüssük a belépést.

— Mellen belépést? — kérdezték egyszerre nagy riadalommal. Hallgattak vóna, de én mán mondtam is tovább:

— Hát arrul, amelliket aláírják oszt belépnek közénk. Fölösleges ittenég minden kecmec. Iszen magik mondták, hogy nálunk jobb, meg könnyebb...

Szavaimat nagy csendesség fogadta. A két férfi szó nékül enézett mellettem, de igencsak egyirányba. A hátam mögé. No, mondok, megnézem mán én is, mit látni ott. Odanéztem. Hát ott állt szúros szemmel, csípőre tett kézzel Kallós néne, mint egy kőszent.

— No, — mondom magamban — hát erről fú a szél? Gyünnétek ti csak, nem eriszt a szoknya? Ezér tóta egyikőtök a másikra? Ne féljetek, segítők én a bajon! Azzal fogtam magam, oszt hazamenten az asszonyér, mer ember asszony ellen, nem egyenlő, nem bírja nyelvvel.

— Oszt, hogy mit csináltak, mit nem, arrul nem értesítöttek, de harmadnapra beállt az egész Kallós-család... Hát illenek is történnek — fejezi be az elnök és odafordul megint a mellette ülő pipacspiros öregemberhez:

— Így vót, Kallós bácsi?

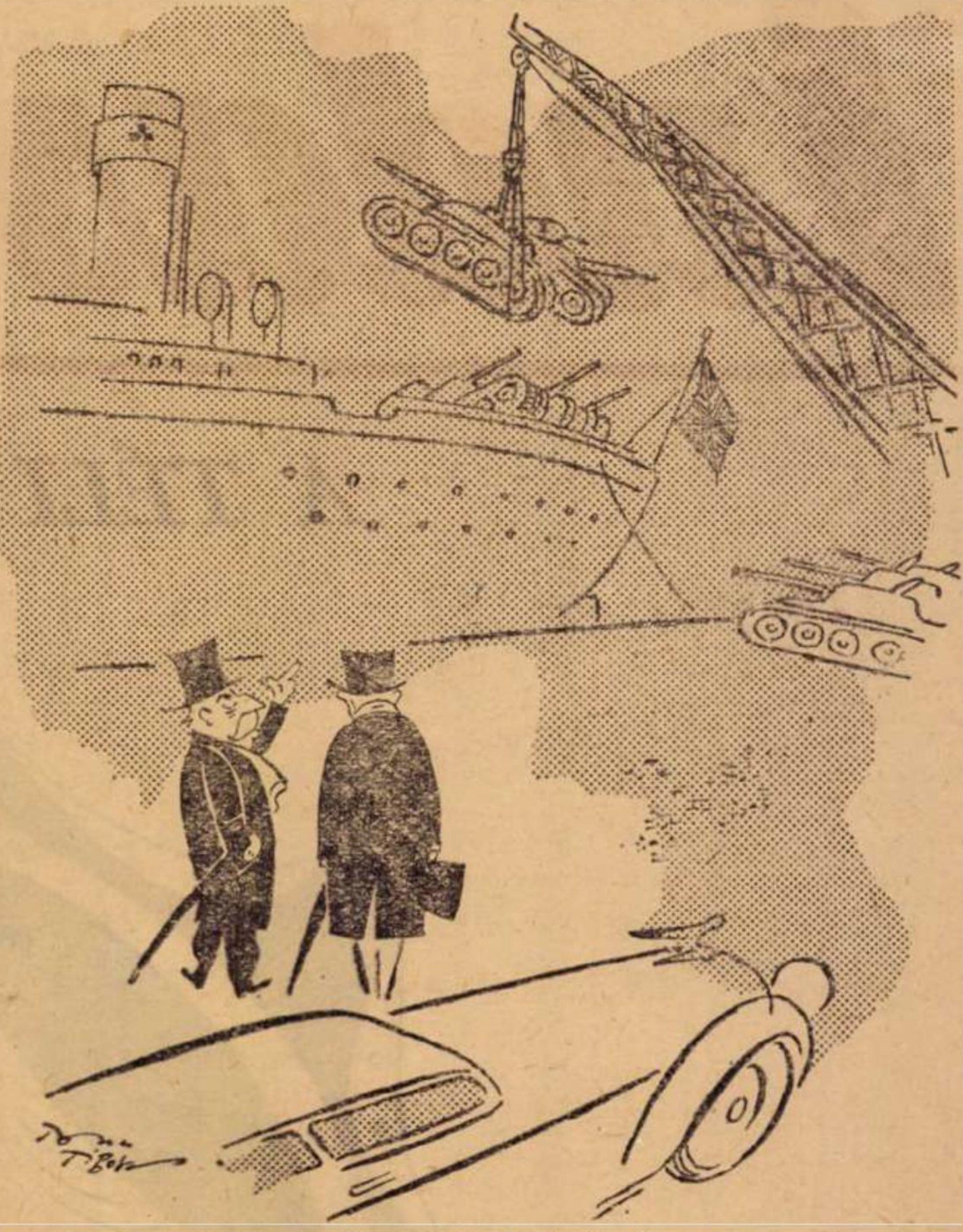
Az öreg, ha lehet, még jobban elvörösödik, ránéz a vendégre, aztán kiveszi a szájából a pipát és azt mondja szégyenkezve:

— Mellen is az ember gyereke...

Gera Mihály

Londoni ködösítés

Angol tankokat szállítottak Egyiptomba, mint mezőgazdasági gépeket.

— Most mondja, de őszintén! Látszik ilyen messziről, hogy ezek tankok vagy traktorok?

— Ugyan már! Pláne ilyen ködben...

GYARMATOSITÁS A HOLDBAN

(Dana Frodor rajza a New Yorkerből)

Lenn ebédelek az üzemben

Lenn ebédelek kérem az üzemben, mert finnyás vagyok és válogatós s csak a feleségem főztjét szeretem megenni.

Hogy furcsa ember vagyok az abból is látható, hogy van még egy javíthatatlan szokásom, ha megéhezem, akkor enni szeretek. Nem tudom kitől örököltem, de azt mondják, már pólyáskoromban is ilyen voltam. Ma pedig különösen fel vagyok ajzva, mert paradicsomot, paprikát és szalonnát hoztam, amit nagyon kedvelek.

Már vártam, hogy fújják az ebédidő kezdetét, s kicsomagolhassam a szalvétámat, de alig fogtam a bontogatáshoz, odajött Kalocsai és megkérdezte, nem vigyáznék-e addig a készülékre, amíg felmegy ebédelni. — Csak éppen rá kell nézni — mondja Kalocsai — és ötpercenként kinyitni, majd elzárni ezt a kis üvegcsapot, ami itt fenn rá van szerelve.

— Megteszi, ugye? — nézett rám kérlelőn.

— Természetesen — válaszoltam készségesen, mert nem találtam semmi különöset abban, ha az ember segít dolgozótársán, főleg, ha az épp ebédelni akar.

Odaköltöztem hát a készülék mellé és újra kipakoltam az elemózsiám, de alig nedvesítettem meg az ajkamat a paprika és a paradicsom láttán, amikor Jucika kacéran meglebbentette előttem szőke haját, amely puhán omlott a vállára. Ettől kissé elpirultam és forró lett a szívem környéke.

— Ugye — nézett rám a nagy dióbarna szemeivel — segít nekem egy kicsit?

— Hogyne, hogyne — ugrottam fel a székemről és megremegett a kezem az izgatottságtól, hogy Jucika ilyen kedves hangon szól hozzám.

— Mindössze csak arról volna szó, hogy forgatni kellene ezt az üvegbotot a fazékban, amíg felmegyek ebédelni. Maga úgyis idelent marad, igaz?

— Igaz — feleltem és megfogtam a balkezemmel az üvegbotot.

Mért ne tegyem meg, végeredményben akkor is kell táplálkoznia valakinek, ha szép. Én meg hát így is tudok enni. Semmiség az egész, a balkezemmel megfogom az üvegbotot, fejemmel a készülékre vigyázok, jobbommal pedig falatozom. Nagyon gusztusos ez a paprika meg ez a paradicsom, de máris hozzáfogok. Hozzáfogok, felszeletelem, megsózom és egyszerre bekapok egy girizdet. Nem nagyon sósan és vágok hozzá még egy falat szalonnát is.

Éreztem már az ízét a számban és nagyokat nyeltem, de csak üresen. Ugyanis Csongrádi is megkért egy szívességre, amíg ebédel: Nem hagyhatja magára a forró anyagot, mert teljesen tönkremegy, legyek olyan kedves és törjek jeget egy fazékban, hűtsem le, takarjam le egy fekete ruhával, majd tíz perc múlva szűrjem meg.

— Ennyi kollegiális szívességet elvállalhat, ugyebár — dörmögi Csongrádi — hisz magának nem kell felmennie az ebédlőbe.

Ezután még Bognár és Szabó is észrevette, hogy nem kell felmennem az ebédlőbe, hogy a paradicsom és a paprika olyan természetű eledel, amely nem hül ki, nem romlik el, hanem megvár.

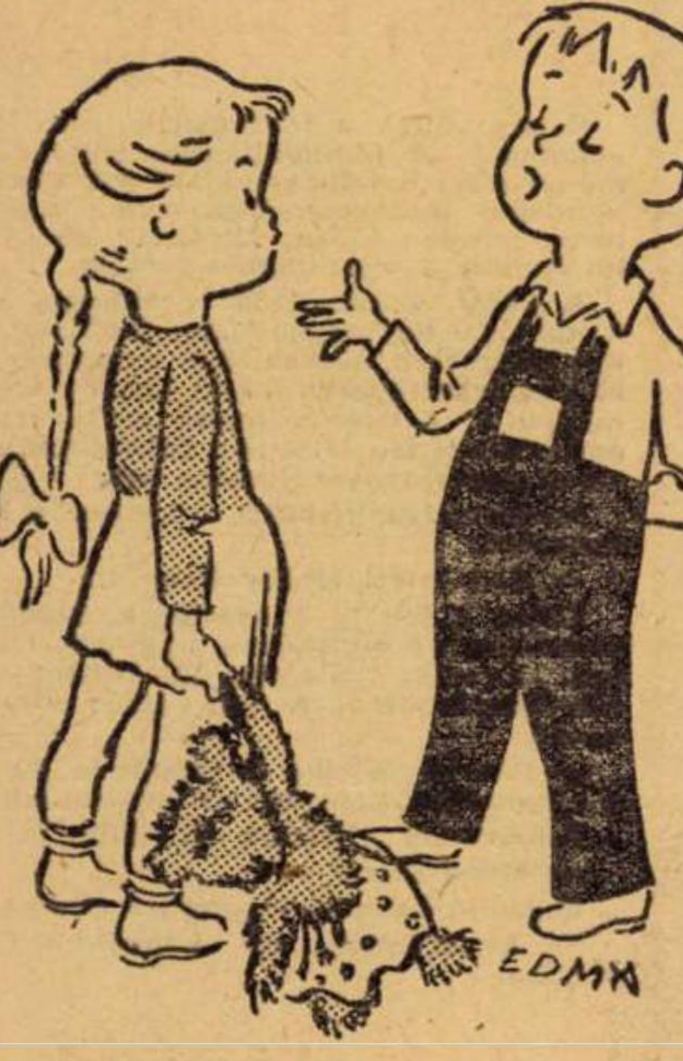
Megbíztak hát ők is egy párperces munkával, egy fazékból csak ki, egy másikba pedig csak be kellett önteni az anyagot, azután odaugrottam a készülékhez, kinyitottam a csapot, rohantam jeget törni, megkavartam a Jucika által rámbízott fazekat, felgurítottam három hordót a falhoz, kiürítettem két ládát, lótottam ide, futottam oda, mert ugyebár a munkatársaim ebédelnek és addig bizony elvárják, hogy az ember segédkezzen, ha már úgyis lent marad.

Különben is csak pár perc volt az egész, mire az ebédidőnek vége volt és mindenki jóllakottan visszatért, már én is mindennel elkészültem.

Aztán összecsomagoltam az ennivalómat, mert az ebédidő már lejárt, dehát nem baj, a paradicsom, meg a paprika nem hül ki, nem romlik el, megvár, majd hazaviszem és este otthon megebédelek.

Muzsik Imre

Perspektíva

— :.: és ha nagy leszek, nekem is lesz nikotinmérgezésem, mint a papámnak!

Szürkendi Elemér naplójából

Január 10.

Az osztályon nagy az izgalom. Sükkösdit, osztályvezetőnket áthelyezték az Alfölkülbelhez! Ki lesz az utód? Főesélyes Bordás, ez az undok fráter, aki Bucsándi volt tanítójának a fia. Elmenetelkor felsegítettem a kabátját. Számbajöhet még Kemence János. A felesége jó barátnője a vezér sógornőjének. Ebédnél mellé ültem és átengedtem neki az egész adag káposztás kockát. Azt hazudtam, hogy nem szeretem, pedig imádom. Behabzsolta. Hivatal után kénytelen voltam bemenni a Népbüfébe és kiadtam öt forintot. De üsse kő! Hátha Kemence lesz a főnök.

Január 12.

Tévedés. Se Bordás, se Kemence nem lesz főnök. A vezér az autóügy miatt orrol Bucsándira, így hát akit ő ajánl, máris dobva vagyon. Délben félrelöktem Bordást, amikor meg akart előzni a lépcsőn. Kemence felesége nem is a jelenlegi, hanem a volt sógornő barátnője. Az ebédnél sót hintettem a mákosmetéltjére. Most Krándit emlegetik, ezt a csúszó-mászó nyavalyást. Odaadtam neki az utolsó doboz bolgár cigarettámat, amit már sehol se kapni Pesten. Vigyorgott, de nem köszönte meg.

Január 14.

A Krándi-kombináció minden alapot nélkülöz. Bencus, a főmogul titkára tegnap nyílt színen legorombította. Szóval az ő kinevezése .:. á .:. Már egyetlen főelőadó sincs játékban. Ki lesz akkor? Az osztályon vagyunk még négyen előadók, aztán Pista bácsi, a hivatalsegéd, meg Olga és a Mucus. Ó, ez a Mucus .:. ennivaló. Ma olyan kedves volt a folyosón. Hogy milyen szép, ízléses a nyakkendőm. Ugye új? (Már kétéves.) És hogy láttam-e az új filmet az izével? Még nem? Megnézhetnők együtt? Ő mondta! A Mucus! Aki évek óta rám se néz! És aki tavaly állítólag magával Sükkösdivel futott! Hiába, egyre megnyerőbb vagyok... Még Bordás is ezt mondta ma délelőtt, amikor felajánlotta: legyen a készülék az én asztalomon, ne kelljen mindig felugrálnom, ha telefonálni akarok.

Január 17.

Micsoda nő ez a Mucus! Édes! Nem értem ezt a bürokráciát! Miért nincsenek már páholyok a mozikban? Krándi egyébként ma két doboz egyiptomit hozott nekem... Rosszul ítéltem meg ezt az embert. Igazán rokonszenves kartárs! Jólesett a finom hazai kolbász után, amit tízóraira Olgától kaptam. Nem is olyan dörmögő csoroszlya. Ne legyünk szigorúak, az emberek kedvesek. Csatóné, az üdülőfelelős felhívott: nem akarok-e beutalást Mátraházára, most pompás ott a sielés. Mondtam neki, hogy nem tudok sielni. Nem baj — mondta — ő tud, majd megtanít. Ő is akkor megy oda!! Nahát!!!

Január 19.

Végre felfedezik, megbecsülik az embert sokévi ernyedetlen munkájáért. Fertő, az eltartási osztályvezető helyettese meghívott vasárnap ebédre! Eddig kétszer beszéltem vele. Mátkai előre köszönt és megkérdezte, valóban én írtam-e azt az érdekes cikket két hónap előtt a faliújságra. Hiába, a szeretetreméltó és önzetlen kollega előbb-utóbb megnyeri a szíveket és elnyeri jutalmát. És Mucus, Mucus, Mucus!!! De azért még nem tudom, hogyan s miként... Nem kötöm le magam .:. Csatóné mégsem olyan molett!

Január 20.

Nem értem az embereket. Sem a nőket, sem a férfiakat. Mucus tegnap nem jött el a találkára. Bordás elvette a telefont az asztalomról. Fertő lemondta az ebédmeghívást, Olga meg rikácsolt, amikor diktálni akartam neki! A piszok Krándi meg az egyiptomi árát követeli, mintha nem ajándékba adta volna .:.

Hja, igaz .:. Megtörtént a kinevezés. Varga lett az új osztályvezető a beszerzésiből.

Nádass József

Négy hiba a mezőgazdasági építkezések körül

Jó memóriájú emberek

— Most jönnek? Úgy látszik, elfelejtették a határidőt!
— Dehogy felejtettük! 1955. szeptember 8.

Téesz-istálló tervek

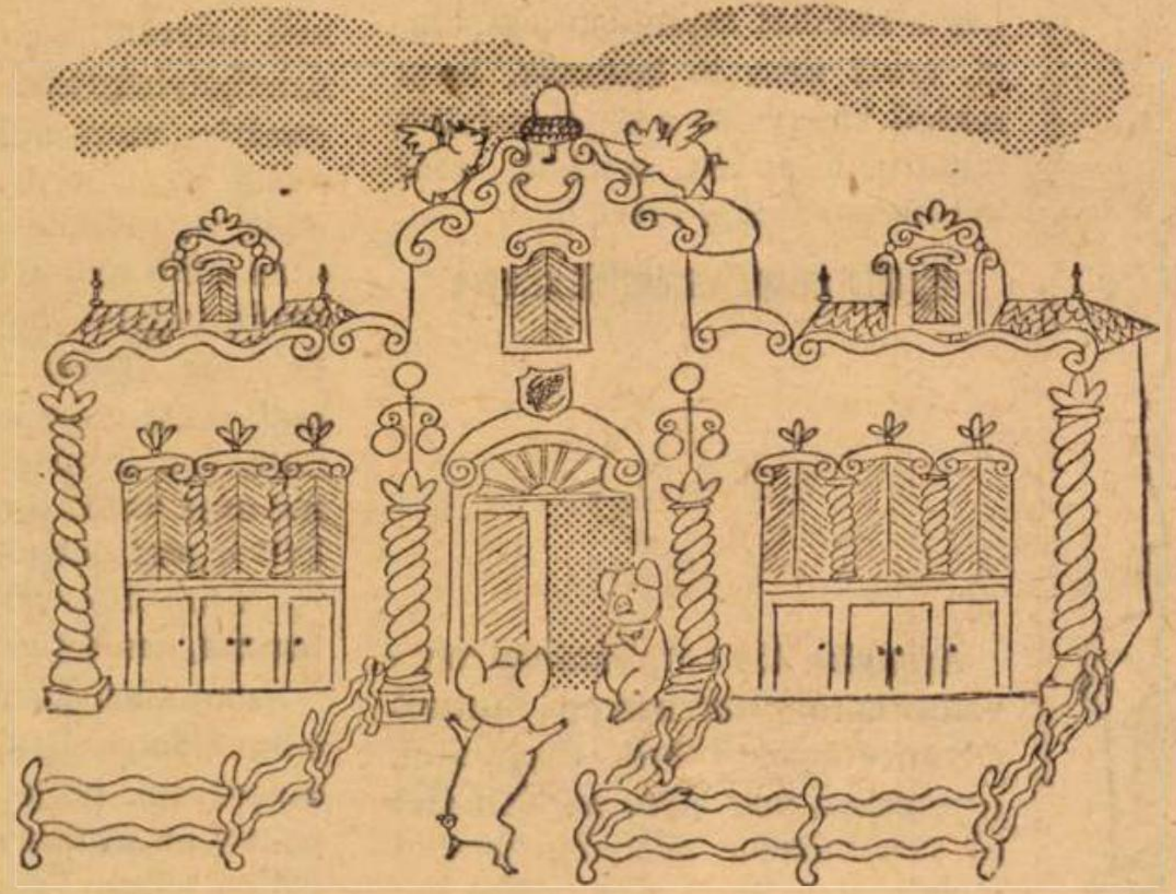
— Miért hívják ezeket típusterveknek?
— Mert mind egyforma drága...

Sertésól építkezés egy téeszben

— Hát te, hová mégy?
— Elmegyek. Már látom, hogy takarékosságról itt szó sincs...

Néha ólak helyett valóságos „sertéspalotákat" építenek

— Gyönyörű lakásod van, Röfi!
— Látod, és a Szabad Népnek mégsem tetszik .:.

Tragédia dalban elbeszélve

Mint ódon muzsikáló óra
Szeliden berregett a vekker,
Jobblábbal léptem ki az ágyból
És napsütéses volt a reggel.
És halljatok csudát, ti népek!
Hogy írjam le? A tollam gyenge .:.
Mely karcol, karmol, tép, húz máskor
Simára borotvált a penge.

S ahogy a megállóhoz értem
Már jött is a villamos menten,
Mint gyermekét a jó anyácska
Olyan gyengéden vett fel engem.
A felszállásnál nem neveztek
Himpellérnek, arcátlan lónak
És bent a kocsi belsejében
Sem hívtak semmi hasonlónak.

És bementem a Patyolathoz,
Nem mondták, jöjjek jövő héten,
Ezzel szemben azt mondották, hogy
Parancsoljon, már kész van régen.
Úgy álltam ott, mint az öreg Lót
És földbe gyökerezett 'ábam,
Mert fehérneműm nemcsak kész volt,
Hanem tiszta és makulátlan.

És továbbmenve konstatáltam
Mely utam célja volt, a házban
Nem kell lépcsőt igénybe venni,
Mert működik a lift javában.
Fel és alá járt, majd alá s fel,
Megállt s elindult gombnyomásra,
Szóval ahogy a felvonókról
Azt elképzeljük általába'.

Azután néhány fontos ügyben
Telefonálgatásba kezdtem
És házon kívül nem volt senki,
Akit telefonon kerestem.
És nem kérdezték, oly lágy hangon
Mint legfinomabb steril vatta,
„Ki kéri kérem?" — senki, senki
Magát ma le nem tagadtatta.

És estefelé hazamenvén
Felkerestem a nagyközértet
S nem kérdezték: „Lehet több kérem?"
Amennyit kértem, annyit mértek.
És így ment tovább lefekvésig,
Verejték ver ki, kezem reszket .:.
Micsoda nap! Igazán szörnyű!
Most miről írjak humoreszket?

Miklós deák

Kényelmes elintézés

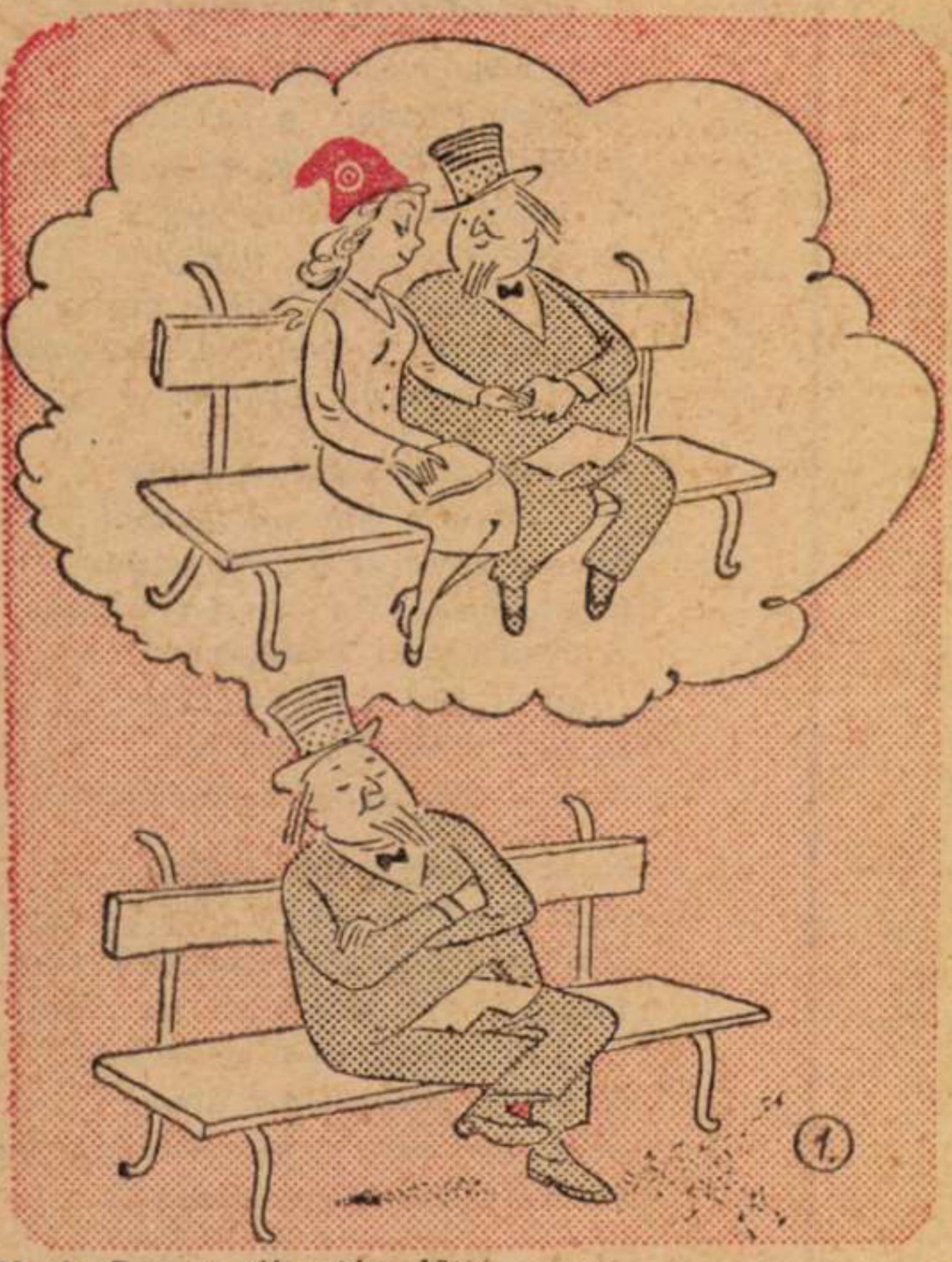
— Igen, drágám .:. Igazad van, drágám .:. Igen, drágám... Igazad van, drágám...

Vendéglőben

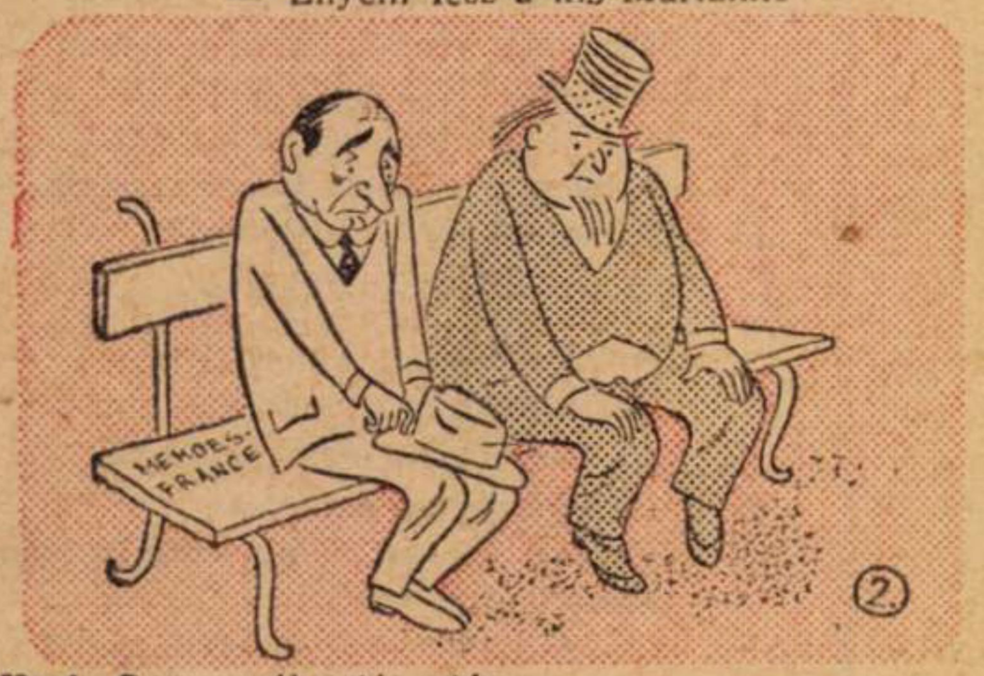

— Kocsonya tetszik? Melyiket parancsolja?

Álom és valóság

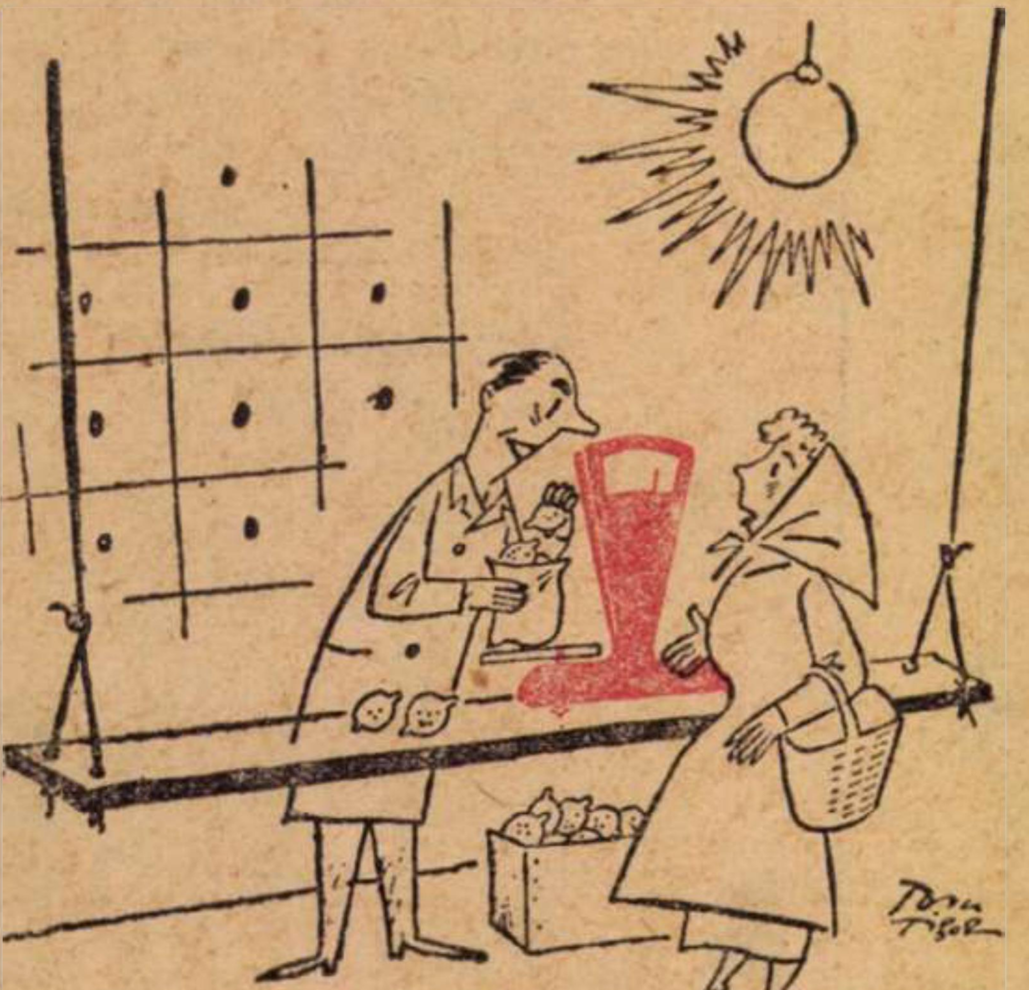

Uncle Sam a választás előtt:
— Enyém lesz a kis Marianne

Uncle Sam a választás után:
— Na, jól leégtünk . .

A Ludas Matyi e heti belkereskedelmi újítása

— Mi az, nincs pult?
— Nincs, de van citrom!

Női dolgok

— Istenem, mi lett volna belőled nélkülem?!

(Vasvári Anna rajza)

Boldog új esztendőt!

A Francia Kommunista Párt lapja, a l'Humanité, ezt a kedves újévi üdvözletet küldte a Ludas Matyinak.

Közérdekű újítások

Elhatároztam, hogy közkinccsé teszem újításaimat. Csupa komoly, nagy jelentőségű találmány, amelyekkel embertársaim életét, munkáját akarom megkönnyíteni. Bevezetőül ennyi elég is, íme a találmányok.

Újrendszerű útburkológép

A felületes szemlélő számára majdnem ugyanolyan, mint egy régifajta úthenger. Ám a szakember rögtön meglátja rajta azt a változtatást, amellyel az útburkolást forradalmasítottam: a gép elején van a henger, amely, az eddigi gyakorlat szerint, az utat gyönyörűen simára hengereli. Nomármost, ez a henger egy kis vasládikát húz maga után, amelyből erős vaskarmok meredeznek kifelé. Amint a henger az utat elsimította, a karmok kibújnak és az útfelületet azonnal felszántják.

Óriási munkamegtakarítás az eddigi gyakorlattal szemben, mert hiszen tudjuk, hogy eddig az utat szépen megcsinálták, majd pár nap múlva megjelent néhány munkás, akik kezdetleges kéziszerszámokkal, fáradságos munkával újból felvágták a kövezetet. Ezt a munkát ezentúl a gép végzi, arról nem is beszélve, hogy sokkal könnyebb a friss aszfaltot feltörni, mint azt, amelyik már két-három napja száradt.

Újfajta étlap, vendéglők részére

Aránylag kis beruházással megvalósítható, forradalmi újítás. Olyan étlapokat kell nyomtatni, amelyeken már előre minden étel ki van húzva, nyomdatechnikai eljárással. Ezzel a pincéreknek rengeteg munkát takaríthatunk meg, továbbá sok tonna grafitot lehet más területen felhasználni.

Az autóbuszközlekedés megjavítása

Minden autóbuszmegállóhoz vetítővásznat helyezünk el, amelyen időközönként sötétkék csík suhan át a várakozók előtt. Ez illúzióban és gyakorlatban is ugyanazt nyújtja, mint a valódi autóbuszok. Aki már eleget nézte, az szépen felszáll a villamosra és átadja a helyét a többi kíváncsinak. Az így felszabaduló autóbuszparkot csekély költséggel át lehet alakítani mozgó szemétládává, amiköztisztasági szempontból szükséges és hasznos.

Villamosmegállónál az ázás-fázás megszüntetése

Minthogy a kezdeti sikereken felbuzdulva a könyv, az alma, a palackbor, a cukorka árusításának utcára történt áthelyezése után valószínűleg a többi zárt üzlet is követni fogja ezt a példát, nagyszámú üzlethelyiség válik feleslegessé. A villamos-megállókat át kell helyezni a jól fűtött, zárt üzlethelyiségekbe. Ez így is van rendjén, mert míg az üzletekben eddig négy-öt dolgozó élvezte a meleget, most sok száz villamosutas előtt nyílik meg az esőtől, hótól, fagytól, hőtől védő üzlethelyiség. (Ezen újításomat már csak azért is be kell vezetni, mert különben a világon semmi értelme nem volna annak, hogy miért kell a zárt üzletek előtt az utcán is árulni könyvet, bort, szövetet, lazacot, nadrágtartót és náthát . . .)

Számtalan kitűnő ötletem vár még kidolgozásra, azonban előbb megvárom, hogy ezekért megkapom-e az újítási díjakat. Már jóelőre jelzem persze, hogyha a díjakat nem kapom meg — arra vonatkozóan is van egy újításom.

Mezei István

Kis vendégek A NAGY FŐVÁROSBAN

Régen voltak a fővárosnak ilyen kedves vendégei! A fémgyűjtésben legjobb eredményt elért hat tucat vidéki gyereket látott vendégül Budapest. Résztvettek a kis úttörők minden jóban, színháztól és cirkusztól kezdve a tejszínhabos tortáig.

A nagy vendéglátás csattanója volt a tombolával egybekötött „tapasztalatátadás". Két kitüntetett gyerek, egy mosolygó kisfiú és egy feketecopfos dundi kislány felváltva húzták ki a nyerők neveit olyan izgalommal, mintha legalább is a békekölcsön százezres nyereményéről volna szó.

Fontoskodva kiabálta a kislány a boldog nyerőket:

— Bali Imre! Kajtár Hanna!

Sorba jöttek ki a nyertesek, átvették az ajándékot és elmesélték gyűjtési hőstetteiket. Egyszer hatalmas játékdoboz várt a kis tulajdonosra. A kis copfos kihúzta a nevet.

— Pásztor Marika — jelentette. És ebben a pillanatban keserves sírásra fakadt.

Felugráltak a bácsik és nénik.

— Miért sírsz?

Elcsukló hangon válaszolt a gyerek:

— Az örömtől. Én vagyok a Pásztor Marika.

Szemfüles gyerek

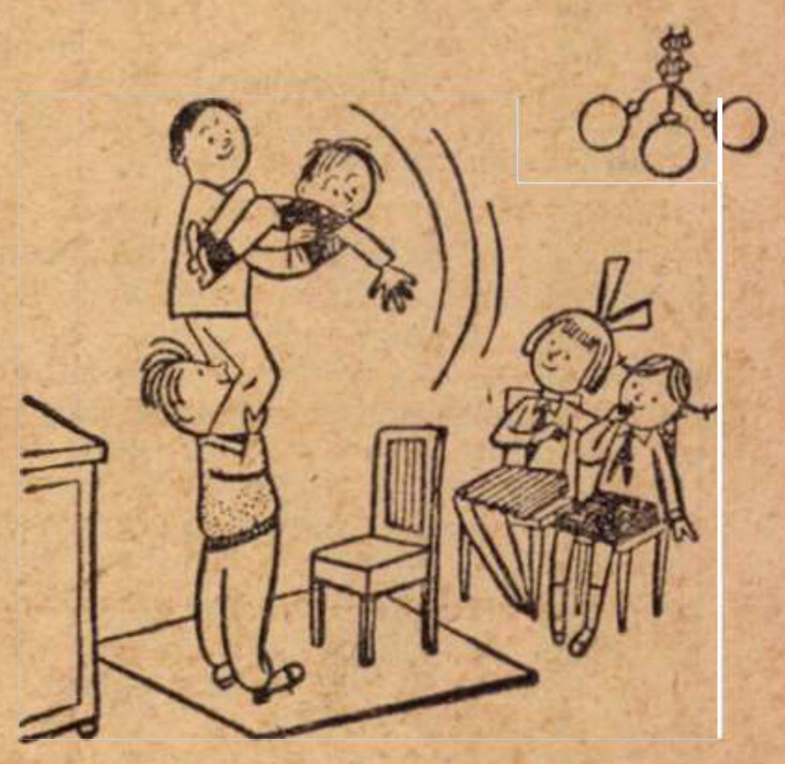
— Színházba jövet, útközben összeszedtem ezt a kis vashulladékot.

Probléma a tombolán

— Hm . . . Sokkal könnyebb egy mázsa vasat gyűjteni, mint választani két nyeremény között . . .

Szemléltető tapasztalatátadás

. . . ezután felmásztunk a kerítésre és így átdobáltuk a vashulladékot . . .

Újra otthon

— Aztán milyen volt az a Pest, Karcsi?
— Gyönyörű volt! És mennyi vashulladékot láttam!

Szegő Gizi Gis–

Az én oldalam

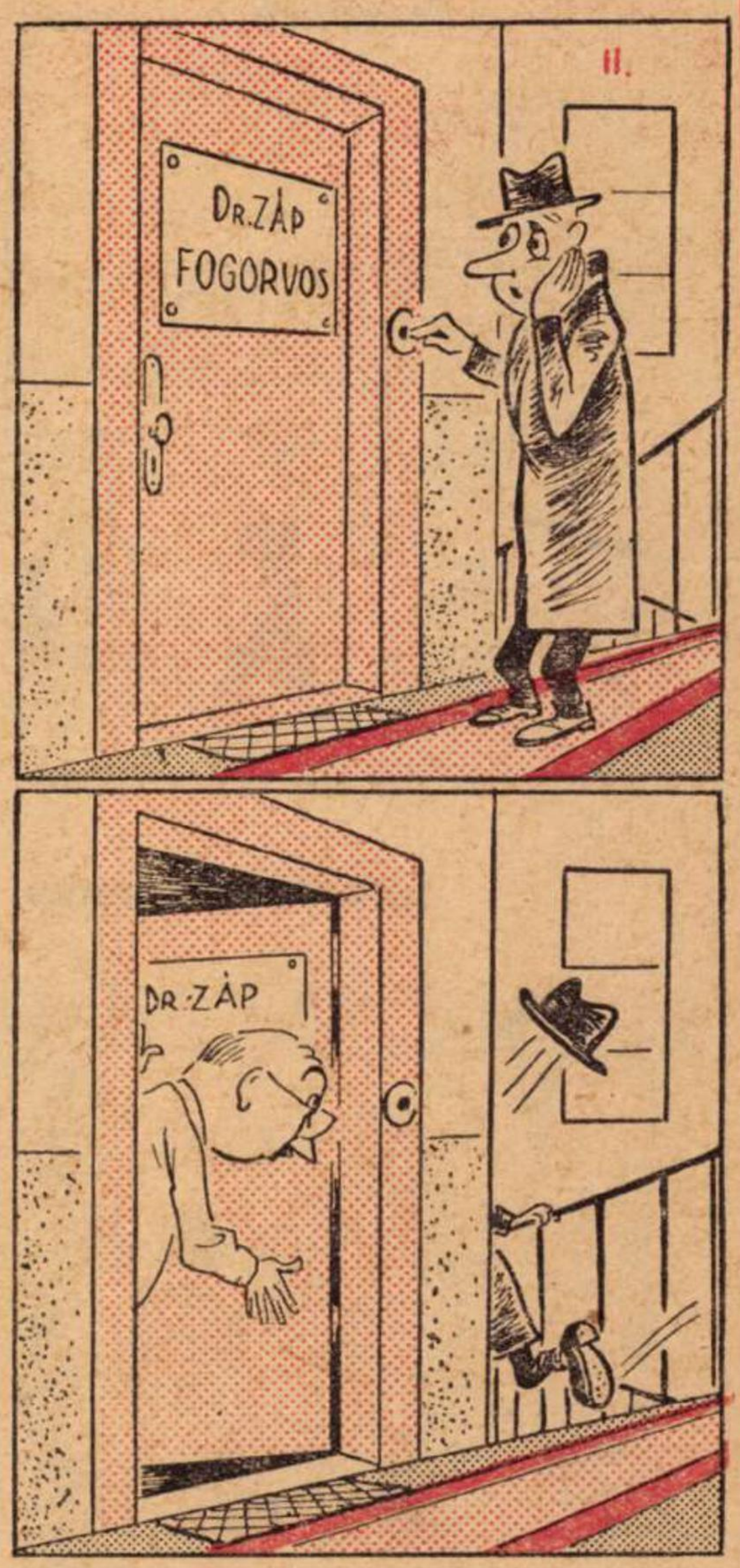
Boldogság

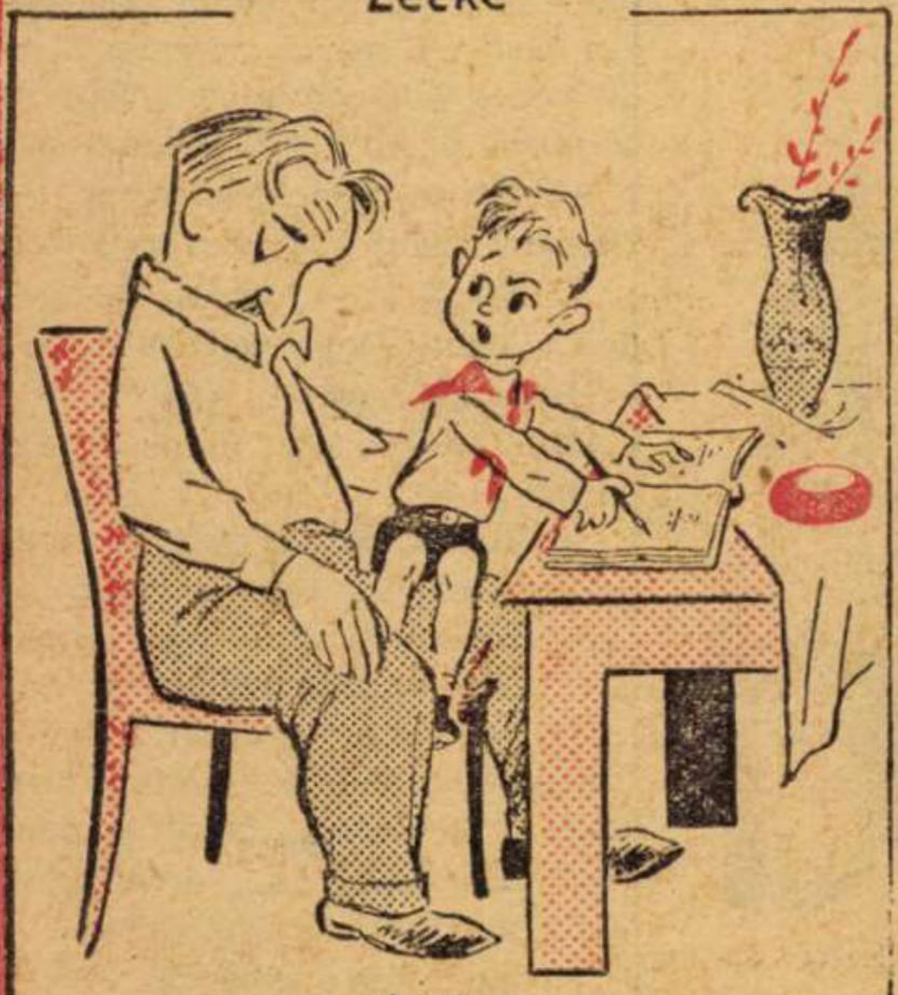
Fodrászverseny

A gyáva

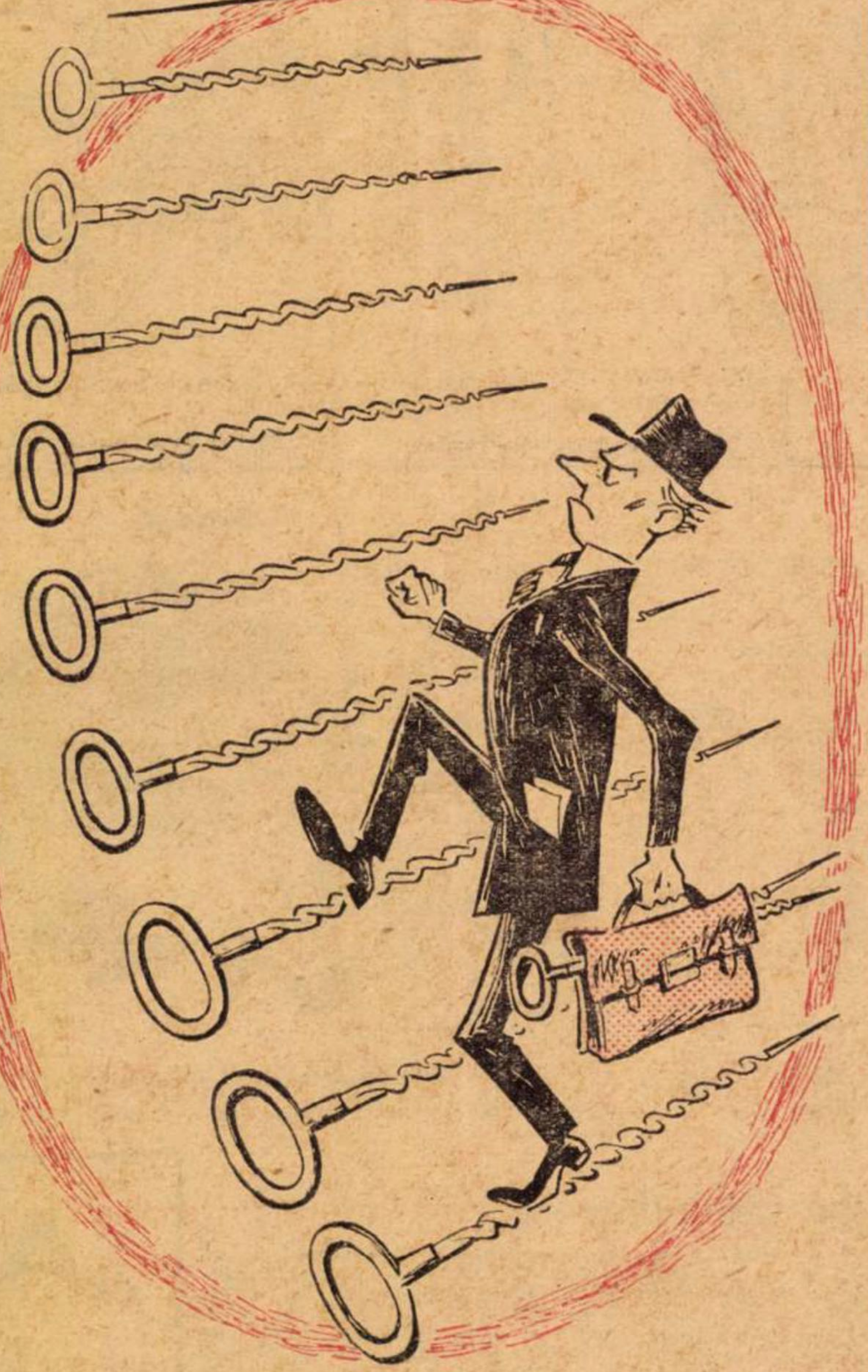

Lecke

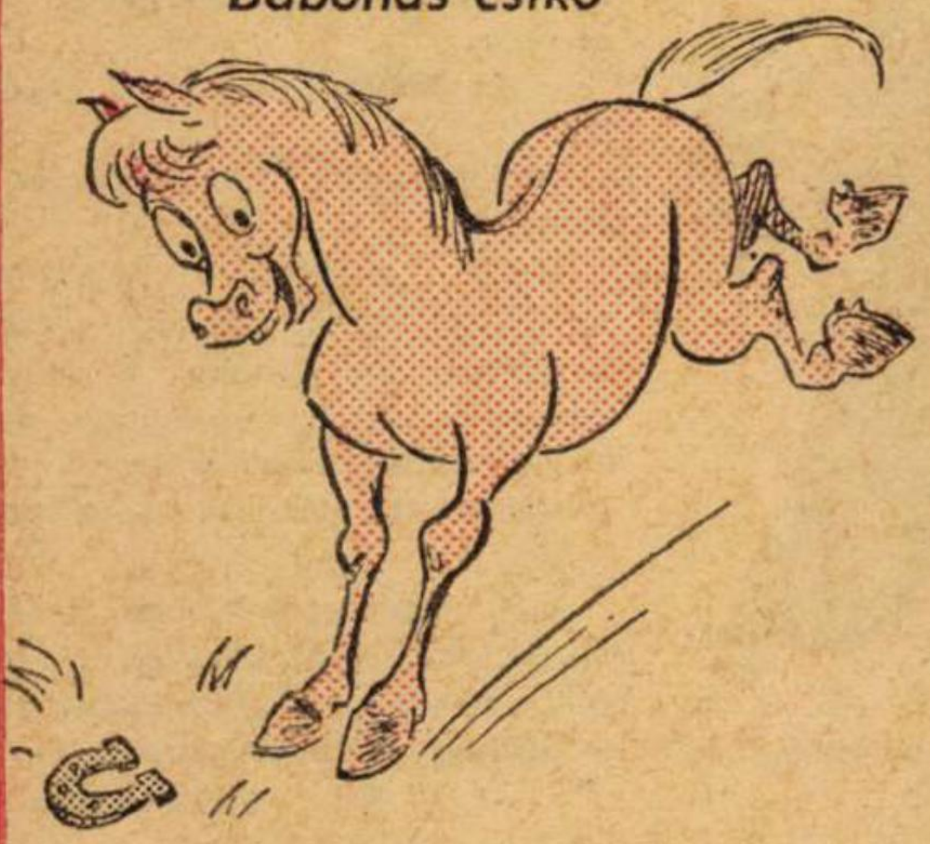

— Apu!
Te már megint nem figyelsz!...

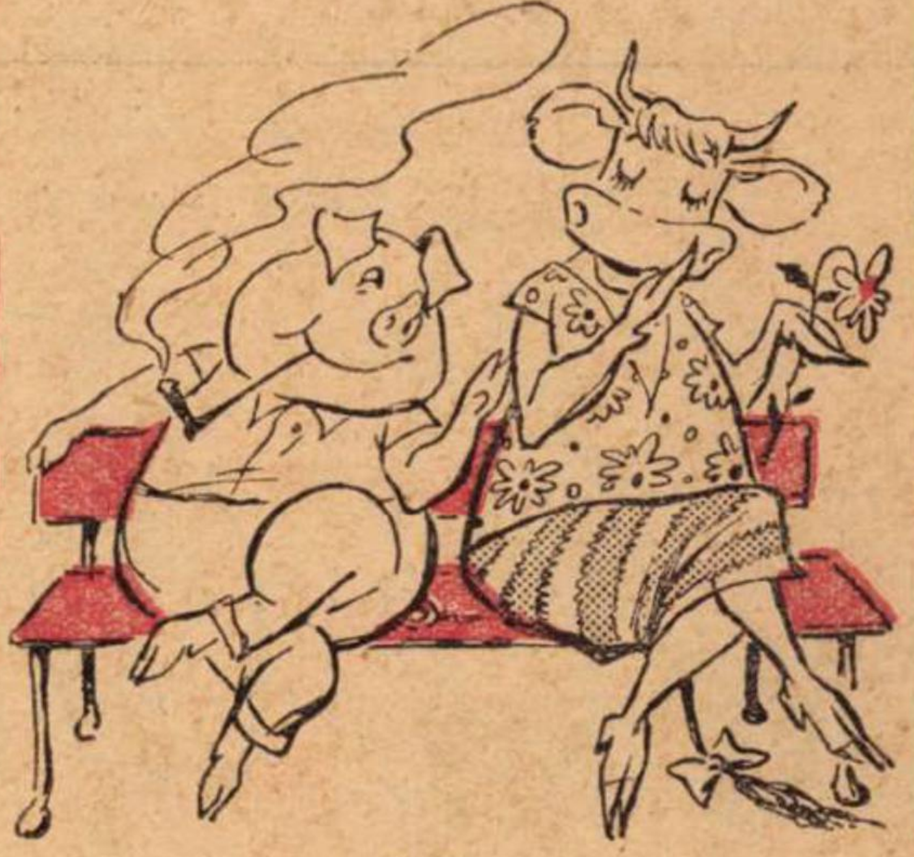
A karrierista

Babonás csikó

A kispadon

— Hallotta
a legújabb silózási viccet?

Ál-részvét

— Hidd el drágám,
nekem még jobban fáj, mint neked...

Szeminárium

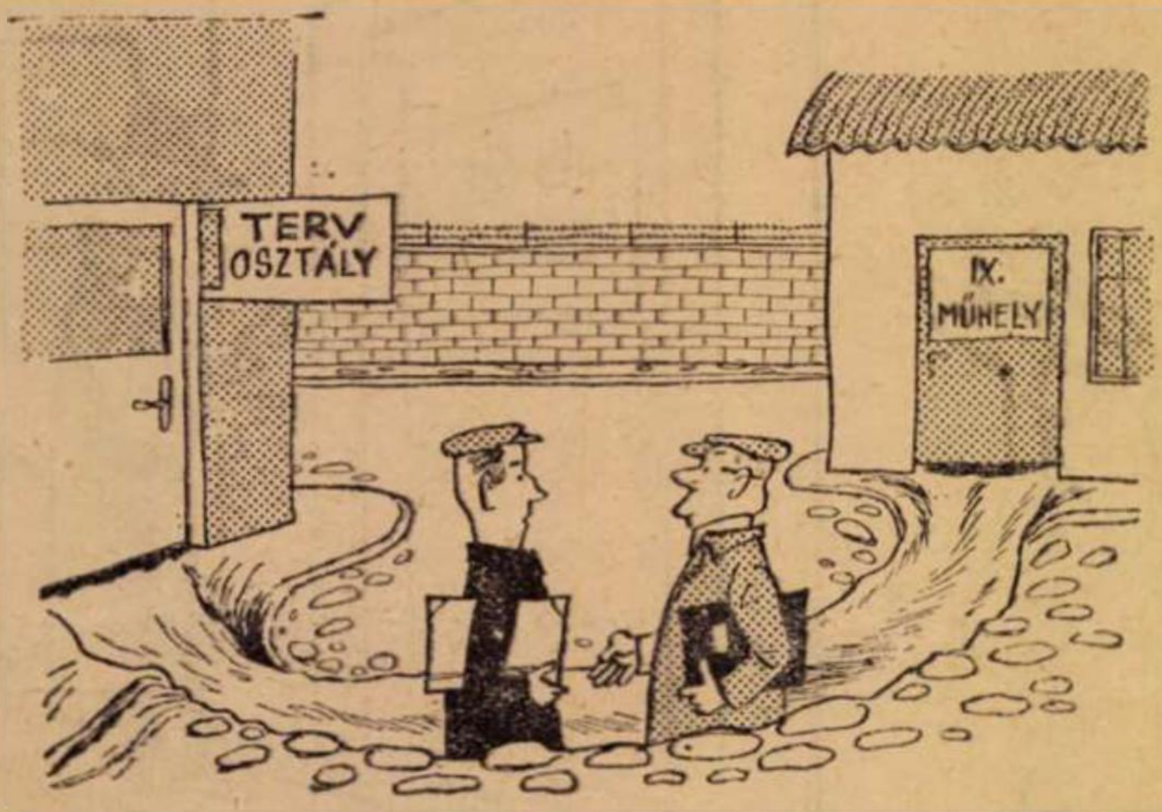
— Tessék! Szóljanak hozzá...

A szerelem rabjai...

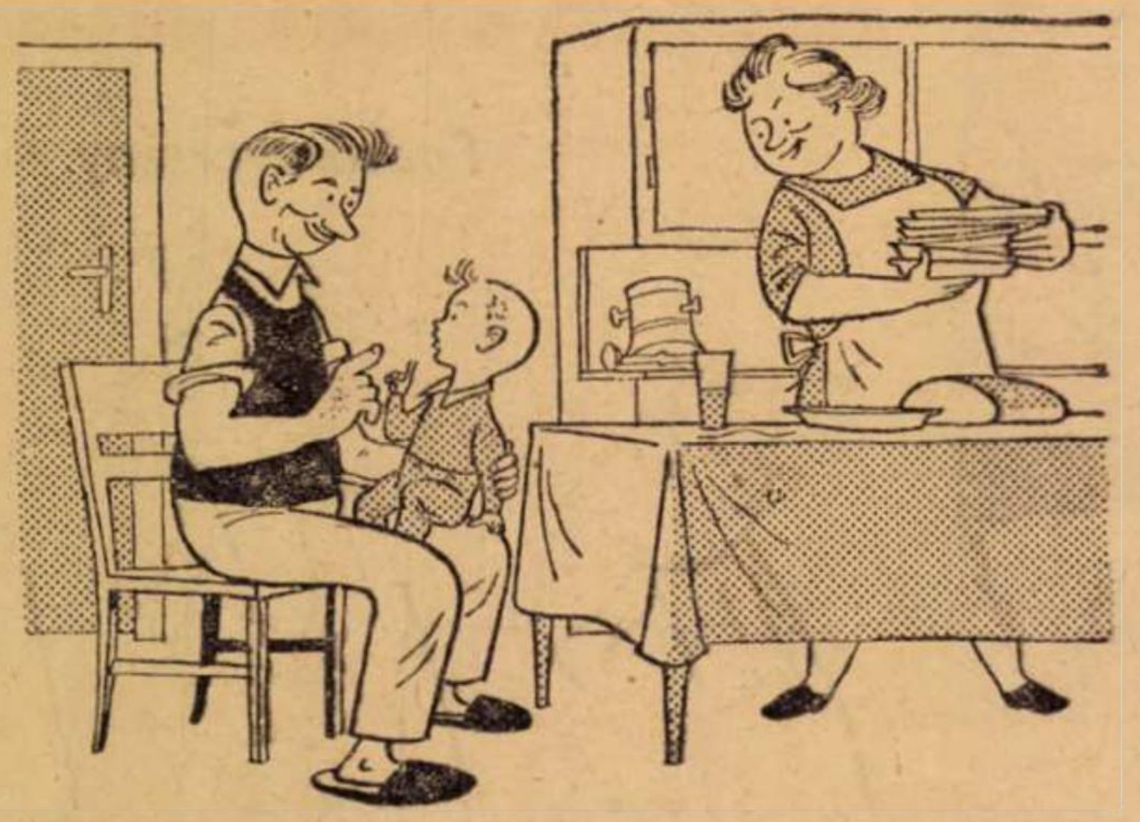
AZ ÉVVÉGI HAJRÁ UTÁN

Beszélnek a nyomok

— Ideje volna ezt az utat már rendbehozni, kicsit kitaposták a múlt hó végén.

Mai gyerek

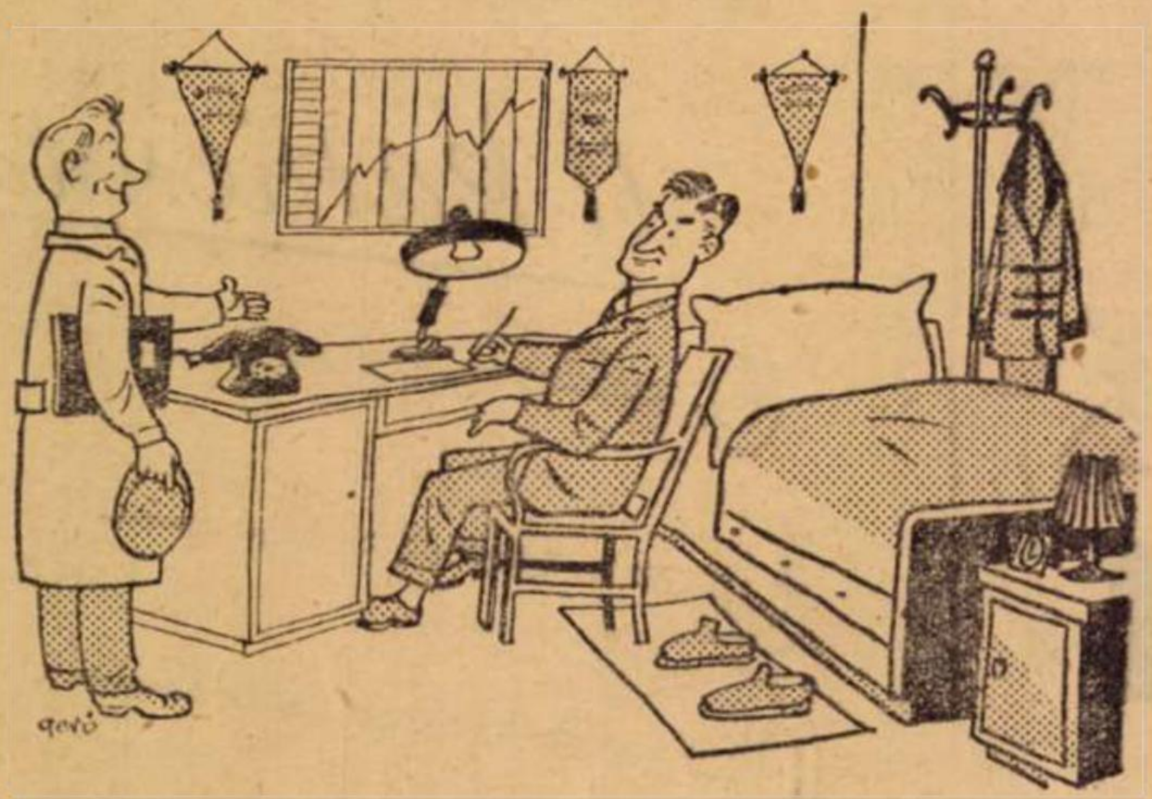
— Egyszer volt, hol nem volt egy király . . .
— Ne azt meséld apu, hanem azt, amikor az utolsó percben kaptátok meg a csapágyakat . . .

Szemléltető oktatás

— Ebben a csarnokban játszódott le az évvégi hajrá utolsó jelenete. Most el tudjátok képzelni, milyen volt a waterlooi csatatér ütközet után.

És minden kezdődik elölről?

— Na, igazgató elvtárs, most már hazaküldheti a hálószobáját, vége van az évvégi hajrának.
— Nincs értelme, nemsokára kezdődik a hóvégi hajrá . . .

Sakkozók az orvosnál

A Szegedi TSB elrendelte a sakkozók kötelező sportorvosi vizsgálatát.

Sportorvos: Hát bizony, kedves sporttársam, ezentúl nem szabad emelgetnie a figurákat, csak tolni . . .

Sportorvos: Sóhajtson egy nagyot!
Sakkozó: Hej, ha én tegnap g3 helyett h4-re léptem volna!

Selejt

— Na, megmondom a véleményemet annak a meósnak, aki erre a puskára azt mondta, hogy jó minőségű . . .

Az ifjúság mulandósága

— Hogy hívták azelőtt?

Taxisofőrök szokták kérdezni, ha az utas bemond egy vadonatúj utcanevet.

Ennyit előljáróban.

★

Feketekabátos, őszhajú nénike találkozik az utcán két nővel. Összeölelkeznek. A két fiatalabb nő közül az egyik dundi, ifjú szőke leány, a másik idősebb asszony, soványabb, mint a lány és szőkébb is. Meggyőződésből szőke.

— Amica néni, hova megy? — kérdezi a lány kedvesen a nénikét.

— Ide, a Tisza István utcába, ott a kisunokám a napközibe.

Búcsúzik, tovább tipeg.

Kis fintorral néz utána a lány, aztán kitör:

— Rémes, milyen reakciós Amica néni ezzel a Tisza István utcával. Szeretném tudni miért, amikor olyan szép nyugdíjat húz . . .

— Te szamár — utasítja rendre az asszony nevetve —, Amica néni nem reakciós, csak fiatalítja magát. Harminc évig trenírozott, hogy ne Fürdő utcát mondjon.

Aztán hirtelen elköszön:

— No, én itt felszállok!

Tréfásan tartóztatja a lány:

— Faképnél hagyod az unokahúgodat?

— Randevúm van a Teleki Pál utcában.

— Az melyik? — kérdi a kislány.

Türelmetlenül válaszol az asszony:

— Te . . . idefigyelj . . . elég szép tőlem, hogy nem Bálvány utcát mondtam. Ha Október 6 utcát mondanék az én koromban, az már pimaszság volna, ahhoz előbb el kellene mennem a kozmetikushoz . . .

A leányka még soká nézett utána. Látszott rajta, hogy ez az a pillanat, amikor először döbben rá az ifjúság mulandóságára.

Fedor Ágnes

A háziasszonyok szövetkezete

Nem, ne tessék csodálkozni, nem háziasszonyok tömörültek kisipari szövetkezetbe, — netán a férji elnyomás kollektív leküzdésére, — hanem férfiak álltak össze, híres aranykezű kisiparosok, hogy a nehéz háztartási munkát jelképesen levegyék a háziasszonyok válláról, s a terheket jelképesen férfiúi vállakra, gyakorlatban férji zsebekre tegyék át. Ügyes háztartási gépeket szerkesztettek — a sorozatgyártás most indul — amelyek mindent elvégeznek, ami eddig a háziasszonyokra várt,

csak éppen veszekedni nem tudnak, hogy „fiam, már egészen elhűl ez a nyomorult ebéd, s te még mindig nem ültél asztalhoz!" Ebből látszik, hogy a szövetkezetiek nem lettek hűtlenek a nemükhöz.

Ja, persze, még nem írtuk meg, hogy tulajdonképpen milyen szövetkezetről van szó. A szövetkezet neve: MIRKÖZ. Hogy mér MIR? Mert az magyarul békét jelent. És mér KÖZ? Mindjárt meglátják, ha a teljes nevét leírjuk: Műszaki Irodai és KÖZszükségleti cikkeket gyártó kisipari termelőszövetkezet, az OKISZ tagja, satöbbi, satöbbi . . . Végre elkészültünk vele. Nem volt könnyű. A helyet is kár volt rápazarolni. De nemcsak itt, — a szövetkezet címtábláin is. Mert bizony abból sok van neki, s ezzel át is tértünk a szövetkezet termelésének legnehezebb objektív akadályára: a helyiségproblémára. Huszonnégy pincéből áll a MIRKÖZ, a város huszonnégy különböző pontján. Egész pincészet! Pedig nem bort hűt itt a szövetkezet tagsága, hanem saját magát. De talán már nem sokáig. Ötvenhatban üzemházuk épül, s ha készen lesz, Rév István elnök szerint a szövetkezet háromszoros termelékenységet érhet el. Egy szó, mint száz: pincéből huszonnégy nem ér annyit, mint üzemházból egy.

Hogy mit gyárt a szövetkezet? Nehéz lenne végig elsorolni. Gyűjtőnevet azonban könnyen találunk: hiánycikkeket. Nem lehetett zseblámpaelemet kapni, s máris elkészült a saját energiaforrású, dinamós, úgynevezett „csipogó" zseblámpa. Faluhelyen esténként, amikor a csibék a tyúkokkal már rég aludni mentek, gyakran felhangzik a csipogás. Ha a megtévesztett róka elősettenkedik, a cseppet sem jóízű zseblámpába biztosan beletörik a foga. Falura fürdőkádat is gyárt a szövetkezet. Vízvezeték sem kell hozzá. A víz melegítésére kályha sem. A kád egyben kályha is, amelyben megmelegszik a víz, amitől befűl a szoba, — csak éppen meg nem mossa a kád a fürdőző hátát. Vödrök, darálók, reflektorok, mind a MIRKÖZ gyártási profiljába tartoznak, mert a szövetkezeti tagok nemcsak az egyik profiljukat, hanem egész arcukat arra fordítják, amerről valamiben hiány mutatkozik. És nemcsak gyártanak, javítanak is. Különösen a saját gyártmányaikat. De büszkék rá, hogy kevés javítási munkájuk van. Azt sem bánják, hogy ez a bevételt csökkenti. A jó hírt növeli, s az a fontosabb.

Es most térünk rá végre a háztartási gépekre, ha már a háziasszonyoknak az elején elárultuk, hogy főképpen az ő kényelmüket védi a szövetkezet. Jégszekrény készül, mo-

sógép készül, de a legfontosabb gép a . . .

Kedves kartársnők! Nem kell többé mosogatni! A mosogatógép elvégzi. El is törölget. És a férj megveszi a gépet, meg bizony. Csak annyi energiát fektessen a kérlelésbe a háziasszony, amennyivel eddig edénytörölgetésre biztatta a férjét, — biztos a siker.

A magam részéről én máris abbahagytam a törölgetést. Nem érek rá. Gyűjtöm a pénzt a gépre.

Országh György

Kulturfront

Gádor Béla:

Rágós marhahús

Tolnai Dezső, a közepeshírű jellemszínész az idén nem tudott télikabátot venni a kisebbik fiának, mert a színház igazgatója rágós marhahúst evett ebédre.

Belátom, hogy e két dolog között nem egészen világos az összefüggés, de azért vagyok én itt, hogy megmagyarázzam.

Ez még a szezón elején történt. Egész az utolsó pillanatig úgy volt, hogy Tolnai Dezső játssza a második lándzsást az idény első darabjában. Tolnai nem örült neki, de nem is búsult miatta. A második lándzsás ugyan rosszabb, mint az első, de jobb, mint a harmadik. És különben is, Tolnai már évek óta játszotta a második lándzsásokat, ez kijárt neki, senkinek eszébe sem jutott volna, hogy ezt a jogot elvitassa tőle. Persze, játszott más szerepeket is: második polgárt, második harcost, és második elégedetlent. Néha egy-egy falusi baktert vagy pincért, vagy egy idegen urat. Hírnököt is gyakran játszott, mert nagyon jól tudott lerogyni. Nem kímélte magát, úgy odaverte magát a trón lépcsőjéhez, hogy csak úgy koppant. De azért ezek nem voltak az igazi, holtbiztos Tolnai-szerepek. A második lándzsás az volt. Mélyen zengő baritonja és szép egyenes termete nagyon előnyösen érvényesült ebben a szerepben és a lándzsát is alaposan meg tudta rázni, ha arra volt szükség, pedig már ötvenéves elmúlt. Valaki persze most azt kérdezhetné, hogy ezekkel a kitűnő tulajdonságokkal miért nem játszotta soha az első lándzsás szerepét. Mert nem lehetett. Mert azt Fenyő játszotta, szintén évek óta.

De térjünk vissza a szezon elejére, amikor az új darab bemutatásának szereposztása történt. A színház vezérkara együtt ült. Már a kisebb szerepeknél tartottak és a rendező ceruzája gyorsan mozgott.

— Második lándzsás Tolnai — mondta és az igazgatóra pillantott, aki rágós marhahúst evett ebédre, amint már említettem. Az igazgató a rágós marhahúst egy órával azelőtt ette ugyan, de egy szívós húsrost a zápfoga köré tekerőzött s ne adj isten, hogy el tudta volna onnan távolítani. A fogpiszkálóval való próbálkozást már régen abbahagyta, s most azt tette, amit ilyenkor mindenki tenni szokott: nyelve hegyével türelmetlenül kotorászott a zápfog környékén, miközben arcával kelletlen fintort vágott. A rendező, félreértve a fintort, így szólt:

— Várjunk csak... Hagyjuk ezt a Tolnait, az utóbbi időben olyan izé...

Csak ennyit mondott és a második lándzsást ráosztotta Mártonfira, aki eddig harmadik lándzsás volt, de már régen szeretett volna előlépni.

Az eset persze a színházban általános feltűnést keltett. Amikor egy színész megkérdezte a rendezőt, mi van Tolnaival, ez olyan arcot vágott, mint akinek marhahús ment a zápfogába. A színész továbbadta a fintort egy másik kollégájának, az megint egy másiknak s nem telt bele egy fél óra, a fintor végigjárta az egész színházat, sőt egy óvatlan pillanatban kiszökött a kapun és átment a szemközti eszpresszóba. Ekkor már Tolnai is tudta a szomorú hírt, amely porig lesújtotta, de már nem volt mit tennie. A fintor addigra bejárta a környék összes söntéseit, majd autóbuszra ült és felment a minisztériumba. Tolnai megpróbált intézkedni, de nem jutott be sehová, nem állt vele szóba senki, ha meghallották a hangját, senki sem jött a telefonhoz. A fintor pedig folytatta diadalútját. Elment a rádióhoz, a filmhez, a szinkronba és az összes hangversenyirodákba. Szegény Tolnai persze lótott-futott ide-oda, de hiába. A fintor fürgébb volt, mindenütt megelőzte és így seholsem kapott szerepet, nem kapott semmi pénzt. Nem értette, sehogysem értette a dolgot szegény jó Tolnai. Panaszkodott is mindenfelé:

— Ki mondja meg nekem, hogy mi történt? Hát rosszabb színész vagyok én, mint egy hónappal ezelőtt?

De magyarázatot senki sem tudott adni és őszintén szólva már nagyon unták Tolnait. Két hét múlva ez a jámbor, szolid színész egy söntésben állva lenyelte az első féldeci rumot. Csak két kollégája látta a dolgot, akik már dél óta ittak a söntésben és már meglehetősen részegek voltak.

— Nézd a Tolnait! Már iszik is... — mondta az egyik megvetően legyintve, miközben fellökött egy konyakos poharat.

Azon a napon, amikor Tolnainak a fülébe jutott, hogy iszákos hírében áll, életében először berúgva ment haza. Az asszony kisírt szemmel fogadta és szóba hozta a kisebbik fiú télikabátját. Tolnai elvesztette az önuralmát:

— Hát honnan az isten csudájából vegyem a pénzt! — ordította azon a mélyen zengő baritonon, amelyet immár csak otthon használhatott. Az asszony sírt, a gyerekek sírtak és eddig szól a történet. Vége nincs, de van egy tanulsága, amelyet ide írok csupa nagy betűvel:

SZÍNIGAZGATÓ NE EGYÉK RÁGÓS MARHAHÚST, HA AZT AKARJA, HOGY MINDEN KIS SZÍNÉSZGYEREKNEK TÉLIKABÁTJA LEGYEN!

Értekezlet a Mozart-év kezdetén

— Kedves szereptársak az idén komoly munkánk lesz... Kössük fel jól a hangszálainkat!

Intermezzó

— Bocsánat, nincs véletlenül valakinél egy kis enyv?...

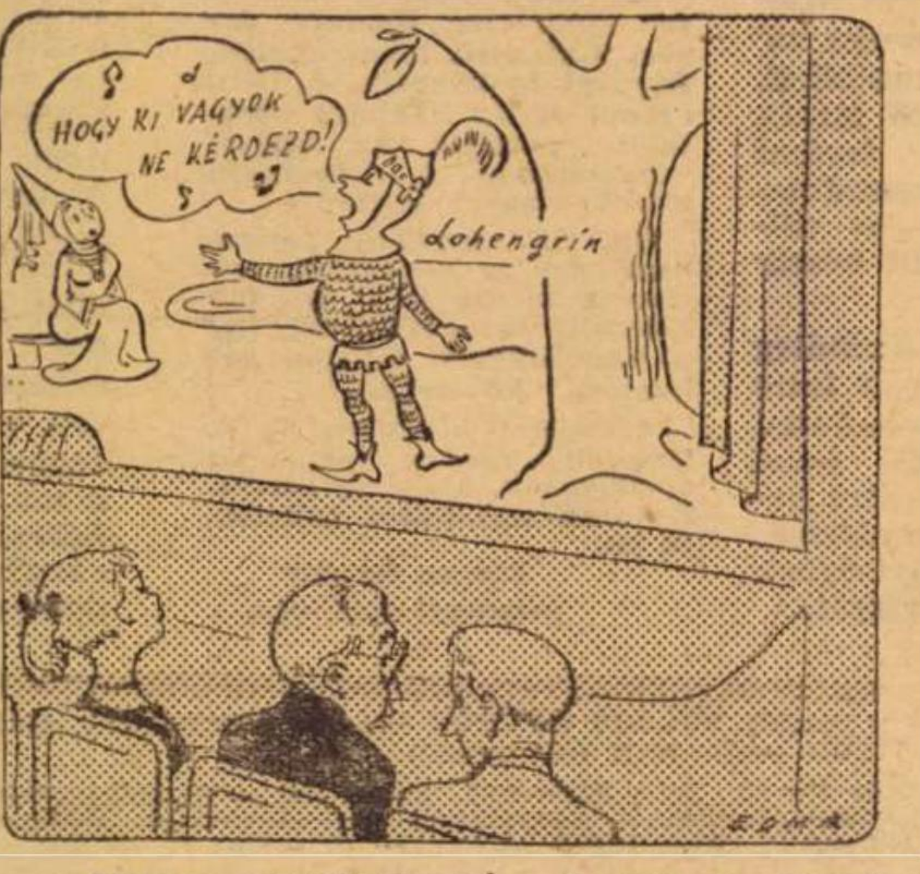
Egy kiadóvállalat előszobájában

(„Magyarország állatvilága" című könyvsorozatot készítenek elő.)

— Bocsánat... Le tetszett már adni az életrajzot?...

OPERÁBAN

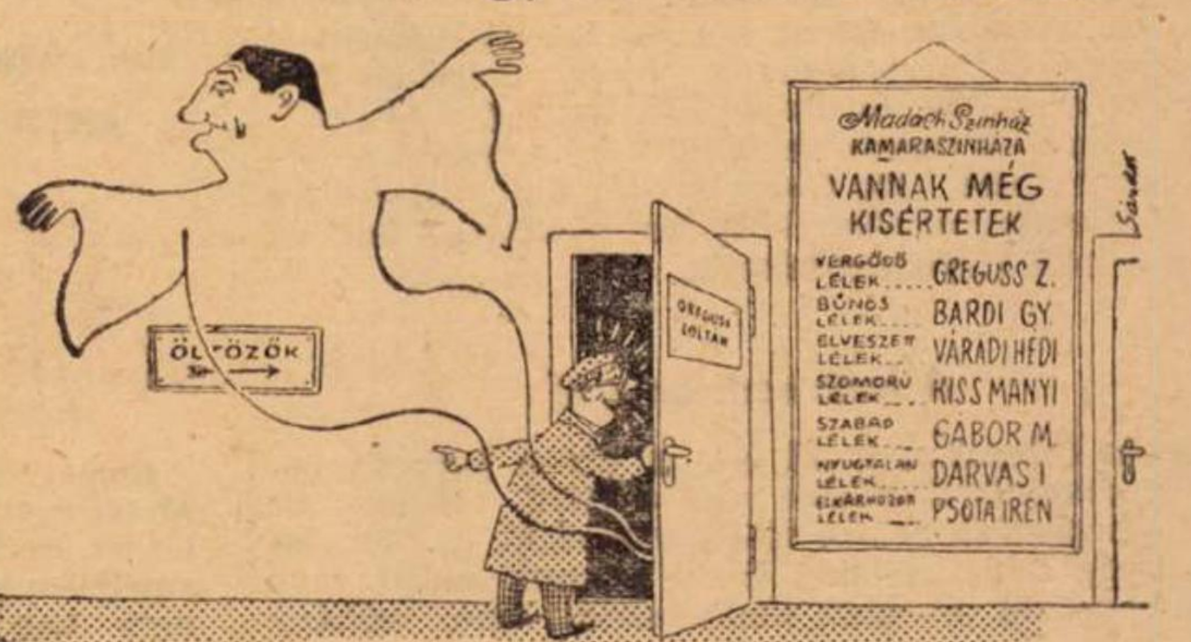
— Nagyon elavult darab... Se név, se származás, se előző munkahely...

A Busch-cirkusz pénztára előtt

— Porondülést parancsol?
— Nem. Kabinjegyet...

A színházi ügyelő munka közben

— Greguss elvtárs, színpadra lebeghet...

Szakszerűséget az alkotásba!
Nincs többé reklamáció!

A szinművek, filmek, regények általában emberekről szólnak: az emberek általában valamilyen szakma művelői. Gyakran megesik, hogy a szakmailag érdekeltek a színdarab, vagy film bemutatója után nagy murit rendeznek; noha nem lévén rendezők, a rendezés nem szakmájuk. A muri nem úgy értendő, hogy az illetők zenés, pezsgős banketten ünneplik a megszületett művet, hanem úgy értendő, hogy elkezdik verni az asztalt, hogy így meg úgy, ők (az éppen szóbanforgó szakma művelői) nincsenek szakszerűen és reálisan, no meg szimpatikusan ábrázolva. Az utólagos reklamációk megszüntetése céljából az a javaslatom, hogy a már bemutatott színdarabokat és filmeket, legalább utólag, szakmai fórum döntése alá bocsássuk. Szakfórumoknak a következőket jelölném ki:

A DARAB CÍME:	*SZAKVÉLEMÉNYT MOND:*
Egy pikoló világos	*Kőbányai Sörgyár igazgatója*
Vihar Itália felett	*Meteorológiai Intézet*
A Diótörő	*Vas- és Edénybolt*
Balkezes bajnok	*OTSB (atlétikai sz. o.)*
Bahcsiszeráji szökőkút	*Fővárosi Vízművek*
Nők iskolája	*MNDSZ káderosztály*
A Noszty-fiú esete Tóth Marival	*23. sz. Ügyvédi Munkaközösség*
III. Richárd	*Vágóhíd igazgatósága*
A képzelt beteg	*II. sz. Belgyógyászati Klinika*
Bernarda háza	*Építésügyi Min. 2/16. Építési Tröszt*
A néma levente	*Gyógypedagógiai Intézet*
Férjek iskolája	*Oktatásügyi Min. (Esti Tagozat)*
Tévedések vígjátéka	*KÖZÉRT*
Egy pohár víz	*Italbolt központ*
Egy nap a parkban	*Fővárosi Kertészet*
Tiltott szerelem	*Főkapitányság Erkölcsrendészeti Csoportja.*

És végezetül, hogy magunkra is gondoljunk, ennek a humoreszknek elbírálásával a Használt Cikk KTSZ-t bíznám meg.

SZEGEDI EMIL

Le a bürokráciával!

Amikről nem tehet a Sztálinvárosi Ingatlankezelő

Kopogtattunk a Sztálinvárosi Ingatlankezelő Vállalat ajtaján.

— Panasz? — kérdezte a vállalat dolgozója, amikor beléptünk.

— Panasz! — mondtuk. — De nem mi panaszkodunk, hanem a sztálinvárosi lakók. Azt mondják, hogy önök a legfájóbb panaszokat sem tudják orvosolni . . .

— Ez igaz! Ha kíváncsiak, hogy miért, jöjjenek velem. Útközben mindent elmondok.

Elindultunk. Körüljártuk a várost, és amit útközben láttunk és kísérőnktől hallottunk, csokorba gyűjtve átadjuk az olvasónak.

Amit a kivitelező elfelejtett kivitelezni...

Több házra nem szereltek fel kapucsengőt. Megpróbáltuk kitalálni, hogy miért nem. Talán azért, mert úgy okoskodtak a tervezők, hogy az új városnak olyan józanéletű, szolíd lakói lesznek, akik már kapuzárás előtt nyugovóra térnek? Vagy azért nem szereltek fel csengőt, mert már építés közben arra gondoltak, hogy hátha teljes nyugalmat rendel el az orvos a házfelügyelőknek és az illetőket zavarná a csengő éles hangja?

Arra azonban már mi sem tudnánk magyarázatot találni, hogy a pinceablakokra miért nem szereltek rácsot és hogy a lépcsőházi villanyautomaták miért hiányoznak?

...és amit kiviteleztek, de – rosszul

A fűtéssel is baj van...

Ahol tudnak — ott fűtenek, ahol nem, ott szidják a SZIK-et. Így például a Liszt Ferenc kert 16-ban, ahol a házat eredetileg központi fűtésre tervezték, de mert annak bekötésére csak később kerül sor, úgynevezett kisebb kapacitású thermofor-kéményt is építettek. Ennek a kéménynek is ugyanaz a hivatása, mint a többi kéménynek: a füst elvezetése. De a Liszt Ferenc kert 16-ban a kémény nem vezeti el a füstöt. Elindul a földszintről s megy-megy a harmadik emeletig. Addig azonban, amíg a többi kémény a padláson kijut a szabadba, a szobanforgó kémény a harmadik emeletnél véget ér. Mintha elvágták volna... El is vágták és letakarták a padlásfödémmel. A kivitelezők azonban a padlásfödém fölött tovább építették a kéményt. A kémény tehát látszólag elejétől végéig áll. De csak látszólag... Közben ugyanis megszakad. A füstöt azonban nem lehet becsapni, nem megy, csak a födémig, tovább egy tapodtat sem, inkább visszafordul...

Áldatlan a helyzet a Vörösmarty utca páratlan számozású házaiban. Itt az a hiba, hogy a kémények 14 centiméteres belső átmérője egyes helyeken 5—3 centiméterre szűkül. Ez nem volna baj, ha a 14 centiméter és az 5—3 centiméter közötti különbséget a füst nem venné észre. De észreveszi és úgy tiltakozik a szűk keresztmetszet ellen, hogy nem a kémény tetején, hanem a lakó kályháján távozik.

A lakó sem angyal

A jogos igényeken kívül sok az olyan jogtalan panasz is, amelyek elintézése nem a SZIK feladata. Ez nem is nagyon zavarja a SZIK munkáját, az már inkább, hogy a város lakói közül egyesek az új, szép lakásokat rövid idő alatt tönkreteszik. Íme, néhány példa.

A Rákóczi tér 5. számú ház egyik lakásában a bérlő a konyhát szénraktárnak és az egyik szobát konyhának használja. A Beloiannisz utca 16. számú ház egyik lakója televerte a falat szögekkel, egyes helyeken a tégláig leverte a vakolatot. Ugyanennek a háznak egyik elköltözött lakója vasalóval és villanyfőzővel kiégette a parkettát és ronggyátépte a vászonredőnyt. A SZIK-nek kemény felvilágosító munkájába került az is, amíg egyes lakókat meggyőzött arról, hogy a liba — bármennyire jól érzi magát a fürdőkádban — a legelőre való. A nyulaknak sem az előszobában a helyük! Sorolhatnánk tovább, de mutatóba talán elég ennyi.

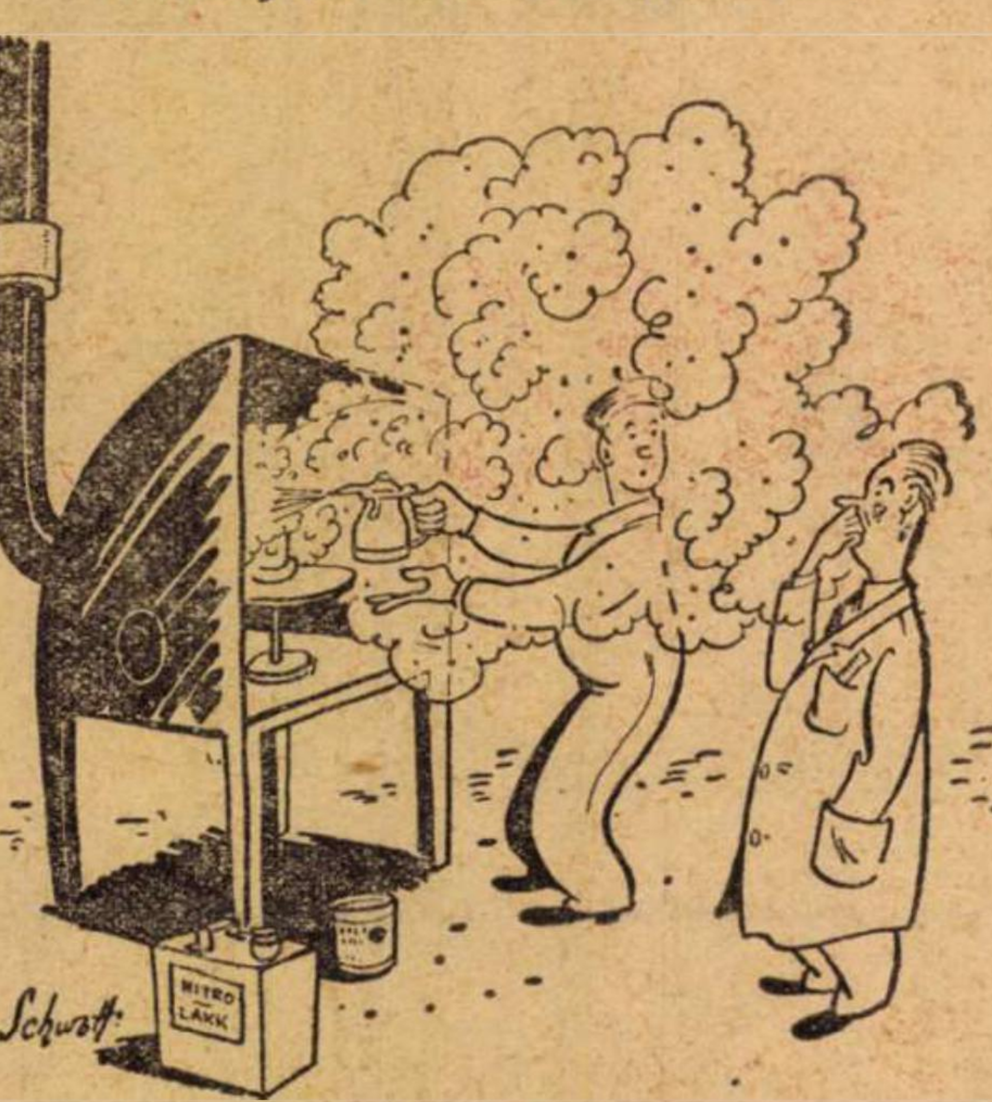
Szerencsére a sztálinvárosiak nagy többsége szereti a várost és nemcsak saját otthonára vigyáz, hanem igyekszik megakadályozni, hogy a nép vagyonát rongálják.

Körbe körbe

Ki felelős a hiányosságokért? Kinek kell megjavítania a minőségi hibákat? Nyilván a kivitelezőnek. Jelenleg azonban még az a helyzet, hogy a hibákért a lakó a SZIK-et szidja, a SZIK a kivitelezőhöz fordul, a kivitelező viszont nem csinál semmit. A lakó persze tovább szidja a SZIK-et és így tovább. Időközönként beavatkozik a sztálinvárosi tanács is. A játék, úgy látszik, nagyon szórakoztató, mert még mindig nem ért véget, pedig egyes részvevők már nagyon kifáradtak...

Budai Tibor

Ahol baj van az elszívóberendezéssel

— Érzi ezt a rossz szagot?
— De mennyire!
— No, akkor legalább egyszer együttérez a dolgozókkal...

VURSTLI a Rákóczi-úton

A Rákóczi út szépítése régi szívügye a Fővárosi Tanácsnak. Ezért érthetetlen, hogy miért engedélyezték a Rákóczi út és Szövetség utca sarkán lévő üres telken a „Halálkatlan" elnevezésű bódé felállítását. A halálkatlanosok, akik valószínűleg kiváló artisták, eddig a Marx tér mellett, a Jókai utca sarkán lévő üres telken és másutt bizonyították be, hogy a centrifugális és a centripetális erő a motorkerékpármutatványoknál is érvényesül.

A város szivében, Budapest legforgalmasabb útvonalán, a Rákóczi úton azonban furcsán hat a régi vurstliba való bódé, a vásári reklám, a motorkerékpár fülsiketítő lármája. A halálkatlanszerű mutatványok számára igen alkalmas terület a cirkusz, vagy a város peremének valamelyik grundja. A főváros egyik legnagyobb áruházának tőszomszédságában lévő telket azonban mégsem szabadna a VII. kerületi Tanácsnak — még a Fővárosi Tanács jóváhagyásával sem — elkatlanosítani.

Ugy tudjuk, hogy a telken nemsokára bérház épül. Addig is, amíg a munkálatokat elkezdik, üdvös lenne, ha a telek minden áron való kihasználásától eltekintenének és a VII. kerületi Vendéglátóipari Vállalat sem csúfítaná el ezt a városrészt nyári sörözővel, nyilt utcán való hangos zenéléssel.

Nem a készülék bonyolult, hanem az elintézése

Bolgár Imre, a Ludas Matyi egyik olvasója levelet írt szerkesztőségünkbe, amelyben sérelmezte, hogy nem kap ötliteres kis konyhai vízmelegítőt.

A panaszt a Belkereskedelmi Minisztériumhoz továbbítottuk, ahonnan átküldték a Könnyűipari Minisztériumba. Onnan a levél a Város- és Községgazdálkodási Minisztériumba került, majd a Kohó- és Gépipari Minisztériumba továbbították. Ott sem maradt sokáig, mert a Budapest Fővárosi Tanácshoz küldték.

Ilyen előzmények után a Budapest Fővárosi Tanács VB Közmű- és Szolgáltatási Igazgatósága arról értesített bennünket, hogy a különböző tárcák felügyelete alá tartozó vállalatok „felszerszámozás" hiányában nem vállalják a „bonyolult készülék" gyártását.

Ez a válasz valószínűleg nem elégíti ki Bolgár Imre olvasónkat és bennünket sem. Vízmelegítő iránt nagy a kereslet, ezért helyes lenne, ha sürgősen és elegendő mennyiségben megkezdenék gyártását.

Ludas Matyi elintézte

Az 1955. évi december 15-i számban megjelent „Párnás jelleg" című cikk jogos panaszt ismertet. Intézkedtünk, hogy 1956. január 4-étől kezdődően valamennyi gyorsmotorvonat párnás- és fapados ülőhelyeknek megfelelő párnás, illetve fapados jelleggel közlekedjék.

Varga vezetőhelyettes
MÁV Forg. Szakoszt.

•

1955. november 17-én „A türelem határán túl" címmel panaszos levél jelent meg, amelynek írója sérelmezi, hogy a Szerb utcai Domonyi-féle asztalosműhelyben megrendelt munkát, egy év óta sem kapta meg, sőt az előleget sem adták neki vissza.

Az V. kerületi Tanács Ipari osztálya a panaszt kivizsgálta és Domonyi Endréné asztalos iparigazolványát visszavonta, Domonyiné ellen egyébként már sok panasz érkezett az ipari osztályra.

Sinka István
oszt. vez. h.

•

Az „Egy örökség története" című cikk Bánfalvi Árpád budapesti lakos illetékügyével foglalkozik. A Debreceni Járási Tanács pénzügyi osztálya az üggyel kapcsolatban a következő intézkedéseket hozta:

Bp. IX. kerületi Tanács nem csak az illetéktőke, hanem a birság után is telszámolta az adópótlékot, így a hátralékostól további befizetést követeltek.

Ertesitést küldtünk a IX. kerületi Tanács pénzügyi osztályának, hogy az illetéktartozás behajtását szüntesse be.

Dienes Sándor
pénzügyi oszt. vez.

Mi van a borzavári tűzoltók egyenruhájával?

Még 1954. december 20-án megrendeltünk a Budapesti EKISZ Vegyesruházati KTSZ-nél (V., Guszev utca 3.) huszonöt tűzoltó egyenruhát. Ma már 1956-ot írunk, de a ruhák még mindig nem készültek el. Számtalan levélben, táviratban, sőt személyesen is sürgettük a ruhákat, de ígéretnél többet nem tudtunk kiharcolni. Próbáld meg Ludas Matyi a sürgetést, hátha neked sikerül!

A borzavári tűzoltók nevében:
Petrovics Géza

A mi utcánk

A mi utcánk nagyon keskeny. Annyira, hogyha kétszer olyan hosszú lenne a karom, mint amilyen, könnyűszerrel elérhetném a szemközti ház falát. Gondoltam is már, hogy de jó lenne, mennyire meglepődne ott a tapétázó borzas felesége, ha egyszercsak bezörögnék az ablakon azzal, hogy jó reggelt. Aztán gondoltam már arra is, néha olyan ez az utca, mint egy útszéli árok, amely tele van lével, gyűrött papirosokkal, meg miegymással. Olykor még az illata is hasonló.

Hanem az egyik hajnalon nem tudtam mit gondoljak. Lehetett vagy hat óra. Az égbolt szabályszerűen szürkült, a szemközti ház kéményei pontosan a helyükön voltak, mint rendesen, a tapétázó felesége aludt még, lent néhányan sietve igyekeztek vagy munkába, vagy haza, az üzlethelyiségből kilöttyentették az úttest közepére a felmosóvizet, valaki a felső emeletről nagy halom cigarettavéget szórt le, egyszóval minden a megszokott, szabályszerű volt. S valami mégsem stimmelt. Mi történt? Mi

van itt, hogy mindenki alszik? Honnan ez a hiányérzet? De hiszen megvan! A zaj, a fertelmes pokoli zaj hiányzik! A motorosok és a többiek!

Jobban kihajoltam, s ekkor a tejes autót pillantottam meg alattunk, a tejcsarnok előtt. Két ember, jóságos szelíd arcúak, végtelen óvatossággal rakták az üres kannákat. Nem, nem hajigálták, mint máskor szokták. Vigyáztak minden mozdulatukra, közben aggodalmasan pislogtak az ablakok felé, hogy vajon nem ütötték-e így is valami zajt. De nem. Egy koccanást sem lehetett hallani. Aztán feltűntek a motorosok. Már előre befogtam a fülem, mert nem bírom azt a zajt. Aztán csodálkozva újból elvettem a kezem. Elől jött kettő egymás mellett, két motoros és... és nem pöfögtek, nem durrogtak! Egészen nesztelenül közlekedtek, szinte lábujjhegyen. Az egyik, akinek régi típusú motorja volt, figyelmeztetően fordult a másikhoz, de nem szóval, csak jellel. Mutatóujját ajkára tette, jelezvén, hogy: pszt! És mindketten felnéztek az ablakokra, majd lábujjhegyen tovább mentek. És érkeztek sorra a motorosok, mint minden áldott reggel, de most mindegyik a szájára tette az ujját, hátrafordult és a többit is csendre intette. Nagy vigyázva haladtak és olyan némán, hogy már szinte félelmetes volt. Sajnáltam, hogy éppen ezen a hajnalon mindenki aludt az utcában, nem nyíltak ki az ablakok és nem jelentek meg a feldúlt arcok. A fiam is aludt.

Én pedig ellenállhatatlan vágyat éreztem, hogy lekiáltsak: „Köszönöm emberek!" Elragadtatva széttártam karom, mint aki kedvesét szándékozik ölelni, hogy minden motorost keblemre szorítsak, válogatás nélkül, akár

Puchja van, akár Csepelje. Már szólni akartam, amikor minden elsötétült előttem...

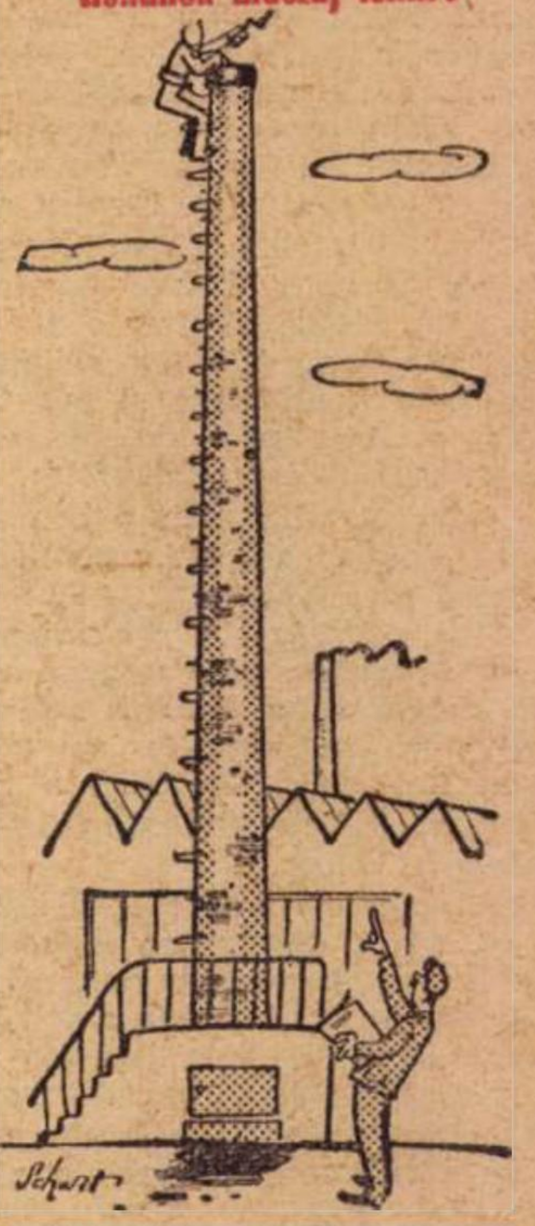
És ebben a pillanatban fülszaggató pöfögésre, valamint fiam éktelen bömbölésére ébredtem fel. Lent a keskeny utcában egy motoros túráztatta gépét, igen nagy buzgalommal, éppen az ablakunk alatt. Más motorosok pedig elhúztak mellette, de közben gázt adtak, hogy csak úgy durrogott a masinájuk, mutatván, hogy így dolgozik egy jól táplált motor.

Feleségem szája némán mozgott, pedig látszott, hogy kiabál, de én semmit sem hallottam a puffogástól. Kezében egy kancsó vizet szorongatott, azt nyújtogatta felém. Nyilván azt akarta, hogy öntsem nyakon a motorost.

De én nem tettem meg. Attól tartottam, ha kiöntöm a vizet, meghallja a loccsanást egy szolgálatos rendőr és felír csendháborításért.

Halasi Árpád

Rendnek muszáj lenni!

— Halló! Jöjjön le aláírni a jelenléti ívet!

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő) TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11. Tel.: 222—271. 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100. 142—220. Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170

Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000